DENISE EGERTON

O femeie cutezătoare

Traducerea și adaptarea în limba română de

TEODOR-EUGEN ATANASIU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Gregory Lovat își sprijini corpul lung și zvelt de colțul biroului din lemn de nuc și o privi pe secretara lui.

– Privești situația dintr-un unghi greșit, Dell, spuse el cu severitate. Unde ți-e simțul umorului?

Probabil că obținuse acest post râvnit, cu doi ani în urmă, datorită simțului umorului, trădat de mimica rapidă a gurii ei și licărul cald, secret, al ochilor ei albaștri.

În spatele înfățișării banale a lui Lovat se afla un creier de excepție și un spirit strălucitor, devastator; respinsese multe candidate mult mai experimentate pentru această fată zveltă, cu o inteligență vie, care-i dansa în ochi.

În momentul de față acei ochi erau destul de timizi, ca și râsul ei.

– Să știi că nu este amuzant să ai o rudă condamnată pentru bancrută frauduloasă și să-i vezi numele în toate ziarele. Nu este o glumă de care să râzi cu ușurință.

Lovat își aprinse o nouă țigară de la cea veche.

– Harding este un nume comun. Aș putea spune că esteeticheta onorabilă a multor cetățeni merituoși care nu se îngrijorează deloc. Firește, nu e nici o bucurie să ai un unchi condamnat, client al unuia din hotelurile Maiestății Sale, dar este unchiul tău. Nu reprezintă însă cine știe ce în viața ta, nu?

– Totdeauna am avut o aversiune față de el, zise Dell cu candoare. M-a atras pentru că nu era altcineva care să fie în stare s-o facă și s-a gândit că s-ar putea să merite. Știa că voi căpăta niște bani de la mama când voi împlini optsprezece ani. Știam și eu și abia așteptam ziua aceea; am luat banii și am întins-o. Din fericire, nu era implicat direct în chestiunea asta, dar a crezut că poate să pună gheara pe ei. Era nebun!

– Așa cred și eu, zise Greg cu înțelegere.

– N-a fost cine știe ce. Suficient însă pentru a-mi plăti pregătirea de secretară și să mă întrețin până am găsit un loc de muncă. Nu mi-a plăcut niciodată și am fost bucuroasă să scap de el, dar n-am crezut că era într-adevăr un escroc.

– De când nu l-ai mai văzut?

Dell ridică privirea de pe paginile frumos dactilografiate spre fața lui Greg Lovat.

– L-am văzut cu o zi înainte de a fi arestat. Înainte de asta nu-l mai văzusem de optsprezece luni, dar mi-a telefonat aici, erai plecat atunci, și mi-a cerut să-l văd. M-a dus la o ceainărie și mi-a cerut să-i împrumut niște bani, cât am. I-am spus că nu am nimic – nu era tocmai adevărat – dar am spus-o într-un scop anume. Se înroși. Era atât de furios că n-a putut obține nimic, încât m-a lăsat baltă și a plecat, rămânând eu să plătesc ceaiul.

– Drăguțul de el, bătrânul gentleman! Cum n-a reușit să-și atingă obiectivul și cum nu ești prea afectată, n-ai de ce să te îngrijorezi. Dacă trebuie să stea la răcoare un an sau doi, asta îi va reduce burdihanul și tensiunea arterială și-i va face tot binele posibil. Acum, dacă mă gândesc mai bine, nu-i prea hrănesc cine știe ce la închisoare, sau e altfel?

– E totul foarte bine, zise Dell, ignorându-i ultimul comentariu, dar am un motiv anume pentru care nu vreau să fiu implicată pentru moment. Știi, se uită direct la el, am de gând să-mi dau demisia.

El se ridică de la birou, înspăimântat.

– Să-ți dai demisia? Ia te uită! Nu poți face așa ceva. Vreau să spun... ce e asta? Rebeliune împotriva muncii laborioase? Ia să ne uităm la tine. Ocoli biroul și, cu degetele pătate de nicotină, îi ridică fața către lumină. Știu, zise el funebru, în timp ce lui Dell îi venea sângele în obraji, e o chestiune amoroasă.

Ea îl privi cu îndrăzneală. Dădu încet, afirmativ, din cap.

– Terry Randall! rosti el. M-am gândit la așa ceva... știam că-ți telefonează tot timpul, că ți-a trimis flori și mai știu eu ce, dar nu eram sigur că... făcu o pauză. Este fiul lui Sir Hector Kendall, directorul de bancă? Ea dădu din nou din cap. Și urmează rochia de satin alb și alte lucruri de cununie?

– Ei da... culoarea îi îmbujoră obrajii într-un roz plăcut. Deși nu este oficial, încă nu m-am întâlnit cu ai lui. Dar Terry mă va duce la un concurs de motociclete săptămâna viitoare în Scoția, când își începe concediul, pentru a putea fi prezentată... oficial.

– Și acum te întrebi cum vor reacționa la veștile despre unchiul tău? întrebă el cu o blândețe neobișnuită. Nu-ți fie teamă, Dell! Terry se căsătorește cu tine, nu cu unchiul tău, te vor îndrăgi pentru ceea ce ești. În plus, dacă tânărul este serios, va considera că ești singura persoană care contează. Presupun că îl întâlnești în după-amiaza asta?

– Da. Pentru prima oară... de când s-a întâmplat. A fost plecat.

– Bun! aprobă Lovat. O să vezi ce puțin contează pentru el. Sună! Vezi cine e!

Mâna căzu de umărul ei și ea se întoarse spre telefon și răspunse.

– Vrei s-o vezi pe Netta Dupres? îi transmise ea mesajul lui Lovat, care se prinse cu mâinile de cap, într-un gest de panică.

– Netta? Dumnezeu să ne ajute. Trebuia să iau masa cu ea la prânz și am uitat cu desăvârșire. Sună la Luxor și reține masa mea obișnuită și comandă niște flori, orhidee sau gardenii, rămâne să decizi tu. O poți trimite la mine.

Dell transmise mesajul că domnul Lovat o va vedea pe miss Dupres.

– Mă bate la cap să-i scriu o piesă, spuse el.

– Și o vei face?

– Ei bine, s-ar putea. Unii cred că e terminată, dar cred că mai e ceva de ea, dacă i se dă rolul potrivit. Am ceva și s-ar putea s-o scriu pentru ea.

Ușa se deschise larg. O voce discretă murmură:

– Miss Dupres, domnule Lovat și Netta Dupres păși înăuntru.

Arăta mai mult ca oricând ca o femeie-tigru, se gândi instantaneu Dell.

Era o notă de răutate în ochii ei căprui, în linia strânsă a buzelor. Genul pe care toate celelalte femei o priveau cu neîncredere din prima clipă.

Nu că mă privește câtuși de puțin, se gândi Dell, nu e cazul pentru că nu concurez în același domeniu. Nu și-l putea închipui de Terry îndrăgostindu-se de o astfel de persoană. Simpla idee era amuzantă! Dar dacă tot ce se vorbea era adevărat, foarte mulți bărbați se îndrăgosteau de ea. Erau în mod neîndoios iubiți. Exista oare unul anume? Posibil, dar cine știa și cui îi păsa? Cât despre Gregory Lovat, se gândi Dell amuzată, era imun la asemenea vrăjitoare.

Netta se duse direct la Greg și, spre amuzamentul lui Dell, îl sărută.

– Gregory, dragule! susură ea. Apoi, cu grație, remarcă prezența Dellei. Ce faceți domnișoară Harding? Nu ești dumneata, adică, vreau să spun, nepoata lui Eustace Harding despre care se vorbește acum? Știu că ziarele au spus că o nepoată a lui lucrează pentru Greg, dar nu pare posibil.

– Ba e foarte posibil, zise Dell cu răceală. Este unchiul meu.

– Biata de tine, copilă! Știi ceva despre ce a făcut?

Curiozitatea, autentic răutăcioasă, licări în ochii ei căprui. Dell deschise gura să răspundă, dar Gregory i-o luă înainte.

– Nu, Netta, murmură el cu blândețe. Dell se ocupă numai de treaba pe care o are la mine. Nu are nici un amestec în treburile unchiului ei. Încearcă scaunul acesta...

Dell se strecură din birou cu fruntea sus și cu buzele strânse. Ochii ei albaștri aruncau fulgere. Femeia asta... cum îndrăznea! Dar... asta nu însemna că...

Greg putea foarte bine să spună că Harding era un nume comun, dar reporterul care făcuse cercetări descoperise și-i menționase numele că lucra la Greg și, cum acesta era o celebritate, o deposedase de această mică protecție.

Dacă Netta Dupres știa, atunci știa toată lumea. Oricât de inocentă ar fi, va deveni ținta împroșcărilor cu noroi. Și, după cum știa și Greg, noroiul lasă urme. Va trece mult timp până când oamenii vor uita că era nepoata lui Eustace Harding.

Dacă se mărita cu Terry acum.. dacă logodna va fi anunțată... nu va mai fi pur și simplu Dell Harding, secretara lui Gregory Lovat. Va fi Dell Harding, al cărui unchi era acum un număr la închisoarea Coldstone.

Iubindu-l pe Terry, cum va putea să-l înșele în această privință?

După vreo două ore, încercase să-i spună ce simțea.

– Vezi, oamenii vor vorbi... îi spuse ea. Și apoi se oprise, cu respirația întretăiată. Va fi mai greu decât își închipuise să dea glas celor ce se gândise că trebuie să-i spună.

Oprise mașina în vârful lui Hind Road și minunatele dealuri Surrey se ridicau în jurul lor, gălbui, verzi și mov în soarele de iunie. Așa trebuie să fie în Scoția, se gândi Dell, numai că totul trebuia să fie mult mai mare.

Dar trebuia să-și scoată Scoția din minte.

Îndată ce se întâlniseră, înțelesese că Terry aflase despre unchiul ei, Eustace Harding din ziare. Modul în care se uitase la ea și-i luase brațul îi spuse asta, deși nici unul nu rostise nici un cuvânt despre întreaga situație.

De obicei, îi oferea prânzul în oraș, în zilele ei cu program redus, de jumătate de zi, înainte de a se angaja în plimbarea de după-amiază, dar azi îi propuse un picnic.

– E prea frumos ca să ne irosim vremea undeva înăuntru. Luăm ceva de la Fortnum și mâncăm în mașină.

Păruse o idee minunată. Se simțea stânjenită să apară în locuri publice, deoarece credea că oamenii se uitau la ea, o recunoșteau și șușoteau. În plus, se gândea ea, va fi mai ușor să spună ce avea de spus când vor fi cu totul singuri, împreună. Se uita acum la Terry, stând la volan, în timp ce soarele îi lumina figura delicată și dorea ca el s-o ajute. Nu știa ce să-i spună.

El nu se uita la ea. Plescăi din limbă, fluieră printre dinți și zise:

– Da. Acesta e adevărul, oamenii vor vorbi. E destul de greu pentru tine, dar așa se întâmplă.

Dell îi aruncă o privire rapidă, surprinsă. Într-un anume fel, glasul și privirea lui – care era fixată prin parbrizul mașinii spre cerul albastru – erau cele ale unui străin.

– N-ar fi putut surveni într-un moment mai rău. Mi-a făcut o impresie dezagreabilă când am citit și m-am gândit. În actualele circumstanțe, ar fi bine să amânăm lucrurile, un timp.

– Să le amânăm?

– Excursia pe care voiam s-o facem săptămâna viitoare, de exemplu, vreau să spun...

Dell spuse:

– Nu pot să-mi amân vacanța, știi? Trebuie s-o iau când îi convine și șefului meu și el pleacă la New York săptămâna viitoare.

Se opri brusc. Ce avea de-a face vacanța ei cu asta? Nu planificase să-i spună lui Terry că, orice s-ar întâmpla, nu dorea ca un scandal care-o privea pe ea să-l atingă și pe el? Ceea ce, deși nu se gândise mai devreme la asta, excludea automat excursia din Scoția, pe care o aveau în vedere.

Mâinile și le ținea strâns una în alta pe costumul bleumarin din pânză și deveni brusc foarte palidă.

Acum era ea cea care se uita în altă parte, în timp ce fiecare cuvânt pe care el îl rostea părea ca o lovitură de pumnal în inima ei:

– Ascultă Dell, cât de grijuliu vorbea, se gândi ea, va fi în regulă când toate astea vor trece. În câteva luni, toată lumea va uita de numele lui Eustace Harding. Dar mi-e teamă că, pentru moment, va trebui să nu facem publică logodna noastră.

Era curios, cât de ușurată se simți. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Terry pentru că o ajuta să iasă din impas, scutind-o pe ea să spună toate astea. În schimb, simți ca și cum cineva i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece ca gheața, foarte încet.

Ieși din mașină. Traversă drumul și se duse în tufele de pe marginea șoselei. Rămase acolo, uitându-se în vale. Apoi auzi ușa mașinii închizându-se și pașii lui Terry pe urmele ei.

– Îți dai seama că așa e cel mai bine, Dell? întrebă e cu nerăbdare în glas.

Lângă ea se afla un mesteacăn tânăr. Se uită la trunchiul lui alb și se gândi la visul ei despre munții înalți din Scoția. Apoi privi în jur la Terry și ceva din ochii ei fermi îl făcu să-și piardă controlul.

– Vrei să spui, întrebă ea, că nu vrei să-ți cunosc familia săptămâna viitoare?

Gura lui se strânse. Apoi spuse sec:

– Da. Vezi, îți pot spune că n-am menționat numele tău guvernatorului. Am spus numai că voi veni cu cineva pe care vreau ca ei s-o cunoască. Așa că nu-i nimic de explicat. Pot spune că nu poți să vii... făcu o pauză în explicația lui fluentă pentru a termina pe o notă de om jignit. Ce am spus de este atât de amuzant?

Pentru că Dell râdea, și nu putea, oricât s-ar fi întrebat de ce, să-și dea seama ce era de râs în situația asta nenorocită.

După o clipă, redeveni serioasă și se uită la el.

– Nimic, Terry. Gura i se strâmbă puțin. Gregory Lovat m-a acuzat în dimineața asta că mi-am pierdut simțul umorului. Sunt bucuroasă că funcționează încă, asta-i tot.

El o privi cu o undă de resentiment în ochii destul de întunecați.

– Sunt momente când nu pot să te înțeleg, se plânse el. N-aș fi crezut că este o glumă faptul că unchiul tău...

Se întrerupse, pentru că ea îl privea cu ironie.

– Unde am mai auzit cuvintele astea? se întrebă ea cu glas tare. O, știu! Le-am folosit chiar eu în dimineața aceasta. M-ai înțeles greșit, Terry. Nu râdeam de unchiul Eustace, râdeam de mine. Pentru că m-am întrebat toată ziua cum să te fac să înțelegi că

numele tău nu trebuie pătat cu noroiul pe care l-a împroșcat unchiul meu asupra mea. Și nu trebuie să-mi fac griji. Ai făcut totul atât de simplu și de ușor pentru mine.

El o privi din nou cu atenție.

– Ei bine, atunci de ce te uiți așa la mine?

– Mă întrebam, spuse Dell încet, dacă te-am cunoscut cu adevărat, Terry, și nu cred că te-am cunoscut cum trebuie. Și, terminând cu o hotărâre bruscă, nu te voi mai putea cunoaște pentru că îți spun adio.

Într-adevăr, se întrebă dacă îl cunoscuse vreodată cum trebuie pe Terry. Dacă cel puțin îl văzuse cum era. Se uită la el, observând pentru prima oară, gura posacă, ușoara îngroșare a gâtului, care, în timp – și nu peste multă vreme – va însemna grăsime... privirea stupidă a ochilor lui...

– Despre ce vorbești?

Se trezi dorindu-și ca el să-i fi dat un inel. Dacă ar fi putut să-l scoată și să i-l dea, ar fi înțeles gestul dramatic mai ușor. Așa însă, trebuia să-i explice.

– Dacă nu anunțăm logodna, nu ne mai logodim deloc. Asta-i tot.

– Dar ești logodită cu mine! protestă el, roșu la față. Tot ce am vrut să spun a fost că nu e momentul cel mai potrivit să anunțăm evenimentul părinților mei.

– Da, știu ce ai spus.

– Și nu consideri că este rezonabil? Nu mă pot gândi numai la mine, trebuie să țin seama și de punctul lor de vedere. Poziția tatălui meu de director al unei bănci, și nu oricare, este importantă.

– Iar poziția unchiului meu este un număr într-o închisoare, zise Dell serioasă. Aceste două poziții nu se potrivesc prea bine, nu? Și desigur, e important pentru tine să iei în considerare poziția tatălui tău și punctul lui de vedere – cu mult mai importante – decât orice considerație față de mine. De aceea, cred că nu pot exista jumătăți de măsură. Dacă nu sunt acceptabilă acum ca logodnică a ta, nu voi fi mai acceptabilă peste șase luni. Unchiul Eustace va fi tot în închisoare. Voi fi tot nepoata unui escroc. Nu e mai bine să spunem lucrurilor pe nume și să terminăm?

Terry făcu un pas înapoi. Părea scandalizat, dar chiar și așa, se gândi Dell, o oarecare notă de ușurare era evidentă.

– Dacă așa simți...

– Da, așa simt, spuse Dell. Râse scurt. Am avut noroc, că totul s-a întâmplat înainte de a mă prezenta drept logodnica ta, nu-i așa? Și ce noroc că nu le-ai menționat numele meu părinților tăi. Acum nu mai trebuie să dai nici o explicație. Va fi foarte simplu să

spui că fata nu poate să vină. Se uită la el, cu sprâncenele ridicate puțin batjocoritor. Era în așteptare. Înghiți cu greu și ezită un moment mai lung. Apoi, cum el nu spunea nimic, îi zise:

– Rămas bun, Terry!

Se întoarse pentru a se îndepărta, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase. El o lăsă să facă un pas, doi, apoi o strigă:

– Ei! Unde te duci?

– Înapoi în oraș, bineînțeles. Trebuie să fie un autobuz pe undeva.

– Dell nu fi proastă! Făcu doi pași după ea. Urcă în mașină, te duc înapoi.

Ea se opri și se uită peste umăr la el, scuturând din cap.

– O, nu, zise ea. Asta ar fi într-adevăr o stupiditate, nu-i așa?

Continuă să meargă, fără să-i mai acorde vreo atenție, pașii devenind inconștient mai rapizi. Inima îi bătea cu putere și nu mai era conștientă de frumusețea care o înconjura. Dar nu se mai uită înapoi și el nu trecu pe lângă ea.

Fără îndoială, se dusese în direcția opusă, se gândi ea după aceea.

Cât de recunoscător trebuie să-i fi fost pentru decizia ce o luase!

Un autobuz Greenline o pescui în cele din urmă de pe șosea și o duse în Haslemere. Din Haslemere luă un tren pentru Waterloo. Se așeză într-un colț, o persoană zveltă, elegantă, în costumul ei de pânză bleumarin. Ochii îi erau puțin cam strălucitori, dar uscați.

– Ei bine, asta era.

Nici Greg, nu fusese prea abil în toată tărășenia asta, nu mai mult decât fusese și ea. Se gândise că va trebui să-i argumenteze punctul ei de vedere lui Terry, să-l înțeleagă. Greg considerase că pe Terry nu-l va influența cu nimic situația, sau pe părinții lui.

– Nu-ți face griji, Dell, te vor iubi pentru ceea ce ești, îi spusese el.

Greg, care știa atât de multe despre natura umană – sau așa credea el! Gura i se strânse într-un rictus când își aminti ce mai spusese Greg:

– Dacă e ceva de tânărul tău, va face tot posibilul să demonstreze că tu ești singura persoană care contează! Sau cam așa ceva, nu-și mai aducea exact aminte. Greg precizase însă: dacă!

Era o prostie să simtă astfel, pentru că Terry fusese atât de… înțelept. Trebuise să se gândească la familia lui, după cum spusese. Și dacă ea agrease sugestia lui, să nu anunțe încă logodna până se vor liniști apele, fără îndoială că lucrurile și-ar fi urmat foarte bine

cursul și Sir Hector și-ar fi dat în cele din urmă binecuvântarea. Și s-ar fi dus în după-amiaza aceea cu el, nu-i așa, având în vedere s-o rupă oricum cu el – de dragul lui.

Necazul era însă că, știa acum, ea nu crezuse că o va lăsa s-o facă.

Acum, în adâncul sufletului, știa că-și imaginase cu totul altă scenă a ceea ce avea să se întâmple. O scenă în care Terry ar fi înlăturat toate argumentele ei, ar fi refuzat categoric să se despartă de ea, i-ar fi spus să nu vorbească prostii. Ar fi luat-o în brațe și ar fi ținut-o strâns și încurajator și i-ar fi îndepărtat prin sărutări toate protestele. Și apoi ar fi luat-o și s-ar fi căsătorit în secret și ar fi plecat într-o lună de miere frumoasă, despre care numai ei să știe.

În schimb, o dezamăgise. Nu așteptase ca ea să-i spună ceva despre ruperea logodnei, ci îi sugerase el să amâne totul.

Curios, cât poți greși în privința unui om, se gândi Dell, în timp ce trenul încetinea, ajungând la punctul terminus al cursei. Curios și amuzant, în același timp, până când un eveniment te poate lămuri cum este în realitate un om când e pus la încercare.

Știa deja că numai mândria ei fusese rănită. Dar mândria rănită, doare.

Stația Waterloo era aglomerată și zgomotoasă și oamenii păreau că se îmbrâncesc mai mult decât de obicei. Sau poate, se gândi Dell, era prea sensibilă. Un hamal cu un cărucior îi spuse că stătea în drum, pe un ton de nerăbdare bruscă. Se întoarse și dădu nas în nas cu Brenda Everard.

– Dell!

– Brenda!

Exclamațiile lor fură simultane. Se părea că Brenda era însoțită de hamalul cu căruciorul.

– Am crezut că recunosc acest spate, ciripi Brenda. Era o ființă scundă, ca o păsărică, grăsulie și frumoasă, dar cu o privire foarte vicleană. Ce minunat că ne-am întâlnit în mulțime! Unde te duci, vii sau te întorci?

Dell știa că este destul de palidă, că zâmbetul ei era puțin forțat. Văzu curiozitatea aprinzându-se în ochii Brendei.

– Vin. Am fost puțin în provincie.

– Și eu mă întorc de la mama. Sora mea mai mică are apendicită, dar e bine acum, mulțumesc lui Dumnezeu. Ești cu cineva? Atunci, vino cu mine să stăm și noi puțin la taifas, ca în vremurile bune! Bill nu mă așteptă, joacă crichet. Așa că putem discuta după placul inimii. Hamal, poți găsi un taxi, te rog?

În mod imperios, o luă pe Dell cu ea spre ieșirea stației și Dell era destul de încântată de această întâlnire. Va fi ceva care o va face să nu se mai gândească la Terry, iar Brenda îi plăcuse întotdeauna.

Fuseseră împreună la școala de secretare, dar pregătirea Brendei fusese inutilă. Cam în momentul în care Dell a găsit un loc de muncă, Brenda se căsătorea cu un tip, Bill Everard, un om de afaceri tânăr și prosper, foarte drăguț. Dell fusese la cununie și ținuseră tot timpul legătura.

Îndată ce se urcară în taxi, Brenda o întrebă cu ochi strălucitori:

–Acum, draga mea, spune-mi, ți-ai luat vacanță?

Dell clătină din cap.

– Nu. O încep săptămâna vitoare.

– Mi s-a părut că ești cam palidă. Acel Lovat te solicită prea mult. Unde te duci?

– Nu... prea știu. Dell își trase răsuflarea. Nici măcar nu se gândise la alte planuri de vacanță. Lucrurile s-au schimbat, așa că nu m-am hotărât încă. Trebuia să merg în Scoția, într-o excursie cu mașina, dar a căzut. Nu m-am hotărât încă la altceva.

– Scoția! zise Brenda dezaprobator. Acolo plouă într-una, nu? Ai nevoie de soare. Ascultă, am o idee.

Bill și cu mine mergem pe Riviera săptămâna viitoare, cum facem întotdeauna; de ce n-ai merge și tu? Ne ducem într-un loc foarte frumos, pe care l-am descoperit anul trecut.

– Sună minunat, zise Dell, încântată, dar nu pot. Uiți că eu nu am venitul lui Bill, am un salariu bun, dar nu mă pot ridica la nivelul vostru de vacanță.

– Nu te gândi la asta, spuse Brenda. Vino ca invitata noastră. Lui Bill îi va face mare plăcere să mergi și tu...

– N-aș putea, obiectă Dell cu fermitate. Apoi se redresă și continuă cu o licărire în privire: dar poate că mi-aș putea permite, la urma urmei. Mi-am pus ceva bani deoparte pentru zile negre și – ei bine, aș fi dornică să folosesc o umbrelă – tocmai sunt în dispoziția asta.

Brenda aștepta, curioasă. Ceva, cineva îi stricase viața Dellei, se gândi ea. Din cauza asta avea privirea aceea extenuată când se întâlniseră în gara Waterloo.

– Voi veni, dacă îmi promiți că voi plăti partea mea.

– Desigur, draga mea. Dacă așa vrei, nu-i nici o problemă, zise Brenda cu căldură. Va fi minunat să te avem cu noi. Se aplecă și bătu în geam. Șofer, m-am

răzgândit, mergi la Hotel Park. E cazul să sărbătorim, adăugă ea, întorcându-se spre Dell. Vom bea un cocteil împreună și-ți voi spune totul despre St. Simon, un loc unde te simți ca-n rai...

Părea într-adevăr îmbietor, se gândi Dell, în timp ce glasul vesel al Brendei turuia despre locul unde fusese. Probabil că soarta făcuse ca ele două să se întâlnească în această după-amiază! Era tocmai ce avea nevoie Dell. Acum că nu mai trebuia să se preocupe de un trusou, își putea permite și își va permite să-și cumpere hainele potrivite pentru a fi la nivelul mediului căruia îi aparțineau Bill și Brenda.

Era tot ce avea nevoie. Simplul gând îi făcea să-i revină demnitatea pe care o lipsise acceptarea fără împotrivire de către Terry a deciziei ei. Aceasta, se gândi ea, o va ajuta să-l pună pe Terry la locul care i se cuvenea.

O ajută foarte mult să se ocupe de cumpărături pentru vacanța aceasta de pe Riviera. Economisise foarte mult pentru trusou, pentru „sertarul de jos“ cum se spunea, ținând seama de poziția lui Terry și a părinților lui. Fusese atât de hotărâtă să aibă lucrurile ei când intra în familia lui. Hotărâtă ca fotografiile de nuntă din revistele mondene să arate o mireasă strălucitoare și frumos îmbrăcată.

Nu mai avea nevoie de satin alb, dar câte lucruri frumoase putea să cumpere cu banii aceia.

Cu fiecare rochie frumoasă, cu fiecare accesoriu pe care și-l adăuga colecției, începu să-i revină buna dispoziție. Nestăvilită, se aruncă într-o orgie a cheltuielilor.

Nu va mai permite nici unui bărbat să-i strice viața. Unchiului Eustace, lui Terry sau oricui altcuiva. Terry se putea duce în Scoția cu părinții lui plicticoși – ea va merge pe Riviera cu Brenda și Bill și le va acorda toată încredera ei! Nu va conta dacă va rămâne lefteră când se va întoarce, serviciul cu Greg o va aștepta și va avea unde să-și folosească toate hainele frumoase pe care și le cumpăra. Rochiile de plajă și sandalele vor putea fi păstrate pentru următoarea vacanță. Dar rochiile de seară și rochiile de zi...

Își trase sufletul. Chiar dacă Terry ieșise din viața ei, erau suficienți bărbați care vor fi încântați s-o scoată în lume. Și acum nu mai trebuia să le refuze invitațiile.

Când ziua cea magică veni în cele din urmă și se întâlni cu Brenda și Bill la aeroport, era încrezătoare că garderoba ei făcea furori și putea să concureze chiar cu cea a Brendei. O cuprinse emoția când ieșiră pe pistă împreună și o luă de braț pe Brenda, sprijinindu-i-l cu afecțiune.

Ce noroc neînchipuit avusese să dea de ea în gara Waterloo în ziua aceea când era atât de deziluzionată, atât de amărâtă!

Se gândea încă la asta în momentul când ajunseră la hotelul lor din St. Simon. Clădirea albă, foarte primitoare, înconjurată de munți în depărtare, personalul zâmbitor, atenția cu care-l însoțeau pe domnul Everard și pe cei care-l însoțeau, marea albastră și soarele... toate promiteau cea mai minunată vacanță pe care o petrecuse vreodată și la care putuse visa. Pe când despacheta, se întrebă o clipă ce făcea Terry și descoperi cu un sentiment de triumf că n-o mai durea inima gândindu-se la el.

Era atât de ușor să-l uite pe Terry!

Se schimbă rapid într-una din rochiile noi, cu imprimeu alb cu roșu și coborî repede în hol, unde o găsi pe Brenda singură, la una dintre măsuțe.

– Draga mea, arăți ca un vis, îi spuse Brenda cu apreciere. Mă bucur atât de mult că am venit, vacanța asta urmează să însemne ceva! Bill s-a dus să închirieze o mașină pentru cât stăm aici și ne-am gândit să te ducem la cazinou în seara asta...

Dell se așeză pe scaunul celălalt și scoase un lung oftat de plăcere.

– Divin! zise ea.

***

„Mesdames, messieurs, faites vos jeux!“

Dell se aplecă mai aproape de postavul verde, cu ochii strălucindu-i și cu buzele întredeschise. Vârful roz al limbii îi umezi buzele întredeschise. Mâna în care ținea fisele era ezitantă. Nu știa unde să le pună și în cele din urmă le puse pe numărul treisprezece. Apoi reveni pe spătarul scaunului, cu pulsul accelerat de emoția jocului. În acel moment, nici nu mai știa că Terry Kendall exista pe lume. Singurul lucru care conta era micuța bilă care se învârtea și sărea pe roata strălucitoare.

„Les jeux sont fait. Rien ne va plus!“

Crupierul anunța desigur că nu mai putea schimba ce hotărâse să joace. Să câștige sau să piardă. Avea să piardă desigur, dar nu avea să se ruineze din câțiva franci!

Era singură la masă. Pentru familia Everard noutatea ruletei fusese depășită cu un an în urmă. Plecaseră de la masă cu câteva minute înainte, împreună cu niște prieteni, lăsând-o pe Dell fascinată, devenind cu fiecare joc mai săracă.

Biluța încetă să se mai rotească. Vocea crupierului anunță:

– Treize, noir!

Treisprezece... numărul ei! Norocul începătorului. Câștigul îi fu împins în față de un fel de lopățică lungă, de treizeci și cinci de ori cât pariase! Dar, în timp ce întindea mâna să-i tragă spre ea, altcineva ajunse primul la fise.

– Dar este câștigul meu...

Protestul slab al Dellei fu înecat de fluxul de cuvinte neinteligibile aruncate spre ea de un bărbat micuț și unsuros care stătea lângă ea. Franceza ei de școlăriță era prea slabă ca să-i țină piept. În plus, nu putea să se confrunte cu mâinile acelea care gesticulau, una din ele însușindu-și cu abilitate câștigul ei. Începu să se simtă descurajată. Ce conta? Fie. Orice, numai fără scandal.

Și atunci interveni un alt glas, din spatele ei, un glas rece, limpede, care vorbea cu o fluență devastatoare. Atât de autoritară încât bărbatul micuț și unsuros aproape că aruncă fisele spre ea.

Dell întoarse capul să-l vadă pe apărătorul ei. Trebui să-și ridice mult capul. O față bronzată a unui bărbat în frac... sau poate măslinie?

O bărbie fermă, ușor despicată.

Îi spuse într-o engleză perfectă:

– Nu vă va mai deranja.

– Mulțumesc. Dell era puțin uluită. Dar cred că mi-a fost de-ajuns.

Își trase scaunul înapoi și se ridică, făcându-și loc prin mulțimea de oameni care se înghesuia spre masă.

– Încearcă uneori, spuse bărbatul. În special cu novicii.

– Am fost atât de evident o novice? E prima mea vizită, într-adevăr. Nu-mi pasă atât de mult de bani, dar urăsc să fiu înșelată și îmi repugnă scenele de scandal. Îmi simt încă urechile arzând. Vă mulțumesc din nou. Vă sunt recunoscătoare.

Mâna lui se mai afla pe brațul ei alb și gol. Privirea ei întârzie pe ea, așteptând să și-o îndepărteze. Ideea aceasta însă, părea că nu-i trece prin minte bărbatului. Și nici n-o făcu.

– Marc Winston este numele meu, spuse el.

Îi aruncă un surâs nesigur.

– Ați fost foarte amabil, domnule Winston. Se uită în jur. Mă uitam după prietenii mei. Sunt pe aici, pe undeva.

– Trebuie să te uiți după ei? Vreau să spun, se pare că te-au abandonat sorții și se poate să fie o soartă rea, nu-i așa?

Privirea îi alunecă peste chipul lui. Era absurd de chipeș și era foarte conștient de asta, se gândi ea. Era

foarte sigur pe el. Ochii lui aveau reflexe verzui în cenușiul lor și genele erau negre, dese și lungi.

Un bărbat care arăta atât de chipeș nu poate să nu fie răsfățat și nu era vina lui. În mod firesc se așteaptă ca femeile să-i cadă în brațe și să-l adore, și de ce n-ar face-o? O vor face, desigur. Și eu aș face-o, puțin. Probabil că e o vedetă de cinema în vacanță.

Îi spuse:

– Mulțumesc, dar trebuie realmente să-i găsesc.

– Nu vrei să schimbi fisele în bani?

– O, da.

După ce au făcut acest lucru, el îi spuse:

– Dacă mai rămâi, pot se te conduc la hotel? Nu văd pe nimeni care să arate ca prietenii tăi...

– După ce știi cum arată? Oricum, nu stăm aici, ci la St. Simon.

Dell își mușcă limba. Fusese nevoie să-i spună unde stă? Absolut deloc!

– Splendid, zise el. Atunci, poate o să ne mai vedem. Eu nu stau departe de St. Simon. Aș îndrăzni să sper că înoți?

– Îndrăznesc să spun că da, înot, zise Dell și se deplasă încoace și-ncolo, căutându-și prietenii. El o urma la jumătate de pas, fără grabă!

Îi zări pe Brenda și Bill, împreună cu multe persoane. Bill vorbea cu vocea lui puțin tărăgănată:

– Să ne urcăm toți în mașina noastră. Reușim. Dell poate să stea în poala lui Freddy, apropo unde e Dell? A fost ceva înghesuială, dar...

– Scuzați-mă, dar pot s-o iau pe Dell la mine în mașină.

– Vorbise Marc Winston și Dell, roșind, deschise gura, dar nu reuși să rostească nici o vorbă.

– Dell! Iată-te. Un prieten al ău?

– Marc Winston, se prezentă el în locul ei.

Dell încercă din nou să spună ceva, dar cuvintele i se opreau pe buze. Nimeni nu păru să observe nimic sau Brenda o privi puțin ciudat?

Înainte de a-și putea reveni din această situație neașteptată, Dell se afla alături de Marc Winston rulând prin întunericul cald și frumos mirositor de-a lungul coastei, într-un monstru de mașină de un crem strălucitor.

– Nu trebuia... începu Dell.

– De ce m-ai lăsat, atunci?

Cum să răspundă la așa ceva?

– Ce te așteptai să fac în fața tuturor prietenilor lui Bill și ai Brendei? Să le spun că numai cu cinci minute în urmă nu te cunoșteam? Și tu spunându-mi Dell în sus și Dell în jos?

El râse. Dell era furioasă pe el. Dar râsul lui era delicat, amestecat cu zvonurile acestei nopți, torsul continuu al acelei mașini puternice și mișcarea leneșă a mării care se izbea de stâncile din jurul falezei. Toate aceste sunete, împreună cu un farmec emoționant, la care sângele ți se încălzește, în ciuda voinței tale.

– Este numele tău, nu? Dell, murmură el, conferindu-i o muzicalitate pe care n-o avusese niciodată. Dell și mai cum?

– Dell Harding.

– Un nume foarte frumos.

– Am fost botezată Adeline. Unchiul meu este Eustace Harding. A fost membru în consiliul orașului. Acum este un număr în închisoarea Coldstone.

– Ții la el? întrebă el indiferent.

– Nu, răspunse Dell. N-am ținut niciodată. M-am gândit să-ți spun, poate în felul ăsta renunți. Așa a făcut cel cu care trebuia să mă căsătoresc.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Așa s-a întâmplat? murmură el. Cred că unul dintre strămoșii mei a fost spânzurat pentru furt de oi. Asta ne va face să fim chit, nu? Numai dacă nu obiectezi să fii văzută în compania descendentului unui hoț de oi!

Întoarse capul în același moment în care ea îl întoarse pe al ei. Ochii li se întâlniră și în ai lui era un licăr maliții os. Hotărât lucru, avea un fel curios de a fi, acest Marc Winston.

Dell râse. Nu putea să se rețină și nici nu voia.

– Și așa scapi cu asta, nu?

– Întotdeauna, o asigură el și o cută ușoară îi încreți sprânceana. Da, era cu mult prea sigur pe el însuși.

Curând, luminile stațiunii St. Simon începură să strălucească în fața lor ca un colier de pietre nestemate atârnate la o rochie de catifea de culoarea indigoului. Monstrul bej încetini și se opri pe vârful unui deal. Mediterana, în care se oglindea luna, susura în somnul ei. O briză slabă adia printre pinii printre care se vedeau vile albe.

Bărbatul se mișcă și se întoarse spre ea.

– Dell... dulceață...

Puse o mână bronzată pe spătarul scaunului ei până ajunse la ea. Putea să-i vadă ochii scânteind în lumina lunii, strălucitori și luminoși pe bronzul chipului lui. Ajunseră atât de aproape unul de altul încât nu-i mai putea vedea... nu mai putea vedea nimic. Gura lui o acoperi pe a ei, fermă și autoritară.

Sângele alerga nebunește prin venele Dellei în timp ce un sentiment nedefinit puse stăpânire pe ea. Brațele lui o țineau strâns... dar ea îl pălmui și apoi reuși să se desprindă. O mână ușoară îi mângâie obrajii roșii. Ea trase aer în piept și începu să bâjbâie după mânerul portierei.

– Dă-mi voie, zise el politicos. Se întinse și deschise ușa din interior. Iartă-mă.

– Nu-ți cere scuze, zise Dell cu răceală. Am căutat-o de vreme ce sunt aici.

Aceasta era, se gândi ea, a doua oară când se ducea pe jos acasă. Devenea un obicei. Drumul nu era prea bun în locul acela și pietricele intrau în talpa fină a sandalelor ei argintii, cu toc înalt și făcute pentru un ring de dans. Fusta lungă a rochiei se târa prin praf, îi intra în picioare și se împiedica.

Mașina bej tuși, parcă cerându-și scuze când porni și se târî pe lângă ea.

– Dacă ai de gând să scapi de mine, îi sugeră o voce, vei reuși foarte repede dacă te urci în mașină.

– Nu, mulțumesc, zise Dell bățoasă.

– Cum dorești. Dar trebuie să merg pe același drum, în aceeași direcție, să știi. Fără îndoială, îți va face plăcere puțină companie pe drum. Este o plăcere să conduci încet. Apreciezi mai bine peisajul.

Lumini de faruri măturau cerul într-un cerc larg și o răceală subită puse stăpânire pe inima Dellei.

– Cred, zise Marc Winston, că sunt prietenii tăi care ne ajung din urmă. Vor putea să te ia și pe tine pentru restul drumului, dacă nu sunt prea mulți în mașină. Poate reușești să te agăți de portieră.

Dell se făcu palidă. Cum putea să dea ochii cu Brenda, Bill și ceilalți? Ochii îi erau disperați. Mândria se afla între ea și ce era mai rău și... în acel moment ce putea fi mai rău, părea cel mai puțin vătămător din două rele.

Se urcă în mașină alături de Marc Winston, care se purtă cât se poate de decent tot restul scurtei

călătorii, astfel încât se consideră o proastă că stătuse retrasă în colțul scaunului ei, cu o distanță clar marcată între ei.

În general, se simțea o proastă. O dată sau de două ori îi aruncă o privire precaută. De fiecare dată el se uita drept înainte cu ochii pe drum, dar de fiecare dată suspectase că văzuse în lumina slabă, umbra unui zâmbet amuzat în colțul gurii lui.

Conducea destul de încet, așa că mașina lui Bill era destul de aproape în urmă și-i depăși când ajunse la hotel. Marc Winston spuse noapte bună și plecă destul de indiferent, fără nici un semn că ar vrea să mai zăbovească.

Și acesta este sfârșitul poveștii, se gândi ea când se întoarse și se duse lângă Brenda...

Surprinzător cât de deprimant era acest gând.

Capitolul 2

A doua zi de dimineață, Dell primi o cutie lungă, teribil de extravagantă, cu flori. Totul înfășurat în panglică roșie. Brenda se afla în camera Dellei când primi cutia și o privi cu cea mai profundă suspiciune.

– Draga mea, nu vreau să fiu indiscretă, dar de unde este? Mie nu mi se pare respectabil.

Dell roși. Râse nervos.

– Nu pare, nu-i așa? Nu am nici cea mai vagă idee de unde e. Mincinoaso, se apostrofă ea în gând. Nu crezi cumva că Bill e convins că e ziua mea de naștere?

– Nu, draga mea, nu e cazul, zise Brenda sec. Ce flori sunt înăuntru? Orhidee, pun pariu.

Dar nu erau orhidee. Într-un înveliș de hârtie creponată, se afla o duzină de trandafiri roz. Și o carte de vizită cu un scris mărunt și plin de convingere. Da, și scrisul lui era plin de convingere.

„O ofertă de pace. Pot trece ca să fiu iertat?

Al tău supus,

Marc Winston“

Dell se uită la micul bilet. Ce tupeu, se gândi ea cu indignare, dar inima ei nu simțea indignare. Brenda luă cartea de vizită din mâna ei.

– M-am gândit eu, Dell. Nu știam că-l cunoști pe Marc Winston.

– Tu îl cunoști?

– Îl știu, răspunse Brenda. Toți îl cunosc pe coastă. Este singurul fiu îndrăgit al unui tată bogat. N-ai auzit de Winston Motors? Își petrece vremea cheltuind banii tatălui său și sucind capul fetelor drăguțe, pe care le înnebunește.

– Asta nu e greu de ghicit, zise Dell cu răceală.

– De când îl cunoști? Unde l-ai întâlnit, la Londra? Brenda insista și când Dell o privi cu ochi provocatori, continuă: O, da, spune-mi că nu e treaba mea, și ai dreptate. Dar bănuiesc că este o cunoștință întâmplătoare.

– Da, răspunse Dell cu demnitate. Dacă vrei să știi adevărul, l-am întâlnit aseară la cazinou. Un bărbat oribil a încercat să-mi ia câștigul și Marc Winston a fost foarte amabil și a făcut în așa fel încât să-mi fie returnat. Apoi am început să te caut pe tine și pe Bill și când v-am găsit, Bill încerca să urce pe toată lumea în mașină așa că Marc Winston...

– S-a oferit să te ducă el cu mașina, știu. Și acum este supusul tău, și încearcă să te mituiască printr-o duzină de trandafiri. A costat călătoria prea mult? Draga mea, nu considera că mă vâr în sufletul tău, dar ținând seama că e fascinant, cu o înfățișare care ar învinge și rezistența unei trupe întregi a Armatei Salvării, nu vreau să ai de suferit.

– Nimeni nu mă mai poate face să sufăr, nu mă mai poate răni de acum înainte, zise Dell și credea cu convingere în spusele ei. Sună după o cameristă, să aducă o vază pentru flori. Am venit în vacanța asta pentru a mă tămădui de răni și a nu mă mai lăsa rănită. Ți-am spus toate astea înainte de a pleca de la Londra. O aventură cu un străin chipeș este exact ce mi-a prescris doctorul pentru a-mi completa cura.

– Se spune că are o inimă la care nu se poate ajunge, o preveni Brenda.

– Bun. Și așa o am și eu. Dacă se va ajunge la asta, pot face față lui Marc Winston foarte bine.

– Să te joci cu focul, vrei să spui!

– Îmi place focul, insistă Dell. Și în ochii ei dansară brusc flăcări mici. Drăguț, strălucitor și vesel! Știi, Brenda, obișnuiam să cred că Terry Kendalll era genul de bărbat credincios și pe care să-l iubești până închizi ochii. Ei bine, am greșit. Așa că îmi place să fac o schimbare și să încerc celălalt gen de bărbat, genul care spune lucruri frumoase făcându-le să pară sincere când știi perfect de bine că nu sunt așa. Ieși în pierdere, evident, dar nu e nici o pagubă pentru că știi de la început despre ce este vorba, nu-i așa?

– Mda, zise Brenda neputincioasă, părând complet neconvinsă.

Dell o luă convingător de braț.

– Vorbesc serios, zău că vorbesc serios, insistă ea. Cred că va fi foarte amuzant să-l cunosc pe Marc Winston.

Sigur că avea să fie amuzant, își spuse ea, aranjându-și trandafirii în vaza pe care o adusese camerista. Era cu atât mai bine că nu se simțea jignit de cele întâmplate cu o seară înainte.

Îi va arăta Brendei și îi va arăta și lui Marc, că se poate juca ușor cu focul, fără să se ardă!

Se întreba când își va face apariția pentru a-și cere iertare și când se duse în hol descoperi că venise deja.

Stătea a o masă în holul hotelului, cu câteva reviste și o băutură. Se ridică îndată ce ea coborî din lift și stătea în picioare arătând mai chipeș ca aseară, în pantalonii bej și o cămașă vișină putredă, mai înalt, mai bronzat, mai puternic și mai viril.

– Sunt iertat? întrebă el cu modestie.

Dell se simțea foarte sigură de ea în dimineța aceea și înarmată cu această siguranță își putea permite să fie generoasă.

– Trandafirii și-au făcut efectul, îi spuse ea. Trandafirii sunt slăbiciunea mea. Dacă ar fi fost orhidee. Acum...

–Știu. Dădu din cap, foarte sincer. Prea ostentative. Și acum, ce zici de un cocteil pentru a pecetlui pactul?

Abandonă băutura băută doar pe jumătate și o conduse spre una din cafenelele în aer liber care dădeau în port, unde se așezară la o măsuță rotundă și se uitară la vilegiaturiștii care se plimbau fără griji într-o parte și-n alta. Dell se uită la el peste rama ochelarilor și spuse:

– Cred că și eu trebuie să-mi cer scuze pentru seara trecută. Mă simțeam puțin derutată.

El se uită la ea și cenușiul ochilor lui păru să reflecte albastrul și verdele apei pline de culoare.

– Mi-a plăcut, anunță el. Își puse o măslină între dinții foarte albi. A fost o experiență nouă. N-am mai fost pălmuit înainte. Este unul din acele obiceiuri vechi și bune care credeam că au murit. Ceea ce le trebuie tinerilor azi este o palmă din când în când.

– Așa crezi? se hazardă Dell. Și ție... ți-a plăcut?

– Da, dădu el din cap. Mi-a plăcut. Ai un fler deosebit pentru asta. Te pricepi la fel de bine și la tenis?

– Tenis? întrebă Dell.

– Tenis. Știi, o rachetă și niște mingi. În timp ce te așteptam, am discutat cu soțul prietenei tale. Îmi place Bill Everard, e un tip simpatic. Am stabilit o partidă de dublu în după-amiaza asta; tu și cu mine împotriva Brendei și a lui Bill. Nu ți-a spus nimeni?

– Nu, înghiți cu greu Dell. Se întreba care va fi reacția Brendei când va afla. Totdeauna lucrezi atât de repede ca acum? Vreau să spun, ieri pe vremea asta nici nu te cunoșteam. Acum urmează să jucăm tenis împreună. N-ai la dispoziție una dintre prietenele tale să joci? Trebuie să-ți spun că Brenda m-a avertizat în privința ta.

– Da? ochii lui zâmbeau ironic. Apoi zâmbetul i se șterse și o umbră păru să le întunece cenușiul. După o clipă își reveni, încât Dell crezu că-și închipuise numai. Nu știam că reputația mea este atât de proastă. Oricum, paza bună trece primejdia rea, nu-i așa?

Toate erau în ordine, se gândi Dell, care în dimineața aceea fusese nespus de sigură pe ea. Atât de sigură încât simțea că inima ei era de neatins și că se putea juca fără să se ardă cu focul.

Au jucat tenis după-amiază și ea cu Marc îi învinseră cu ușurință pe Bill și Brenda. El spusese că îi place Bill și era evident că și lui Bill îi plăcea de el, pentru că după tenis Bill insistă ca Marc să se întoarcă să ia cina cu ei, la hotelul lor, în seara aceea.

– Au o orchestră bună, zise Bill îmbietor. Ținea la Dell, și dorea s-o facă să se simtă bine în fiecare zi a săptămânii. Marc acceptă cu un entuziasm liniștit și în seara aceea Dell își puse o altă rochie nouă, din dantelă roz. Și i se păru lucrul cel mai normal să-și pună în păr unul din trandafirii trimiși de Marc; se potrivea perfect.

Nu va merge până acolo încât să creadă că vrea să marcheze ceva prin asta, se gândi ea cu fermitate. Probabil că nici nu va acorda atenție. Dar înțelese cât de proastă fusese să creadă așa ceva

când ochii lor se întâlniră și văzu ridicarea întrebătoare a unei sprâncene când privirea lui se îndreptă spre floare.

În seara aceea, dansând în brațele lui, trebui să-și aducă mereu aminte de declarația lipsită de grijă făcută Brendei, că putea face față cu ușurință lui Marc Winston. Brațul lui era ușor și ferm în jurul ei, chipul lui bronzat aproape de părul ei și dansară frumos împreună. Ar fi fost mult prea ușor să uite că era un joc plăcut și vesel, că nu însemnau nimic unul pentru celălalt, dar acele priviri rapide și elocvente păreau să spună altceva... Tăcerile care se lăsau între ei păreau să spună mai mult decât replicile scânteietoare pe care le schimbau din când în când.

La un moment dat, o tânără cu un păr roșcat, strălucitor veni spre ei și spuse tărăgănat:

– Să nu-mi spui că ești tu, Marc! Am crezut că n-o să ne mai vedem. Cineva mi-a spus că te-ai înecat.

O răsuci pe Dell mai departe de ea.

– Da, m-am înecat. Nu este decât stafia mea, nu poți vedea prin mine?

Tânăra râse, puțin cam strident.

– Ar trebui să văd deja! zise ea. Ochii ei erau căprui, aproape ca ai Nettei Dupres, se gândi brusc Dell. O privi pe Dell cu ură, ca și cum ar fi vrut s-o ucidă, dacă ar fi avut puterea.

Dell se gândi: așadar, așa stau lucrurile. Așa se întâmplă când vechea dragoste se întâlnește cu cea nouă. Ea este vechea dragoste și eu sunt cea nouă. Mă întreb: cât durează o dragoste la el? Ore... zile... săptămâni? Oricum, întrebarea era amuzantă și nu trebuia s-o iei prea în serios. Cu voce tare, spuse:

– Nu cred că prieteana ta m-a plăcut foarte mult. Cine e?

El făcu o grimasă:

– Lady Joan Contour. Una din numeroasele căutătoare de plăceri și comori care abundă pe aceste plaje aurii.

Pentru restul dansului, Dell găsi că această replică spirituală nu-i cădea atât de ușor. Întâlnirea cu Joan Contour stricase, într-un fel, lucrurile, rupsese legătura dintre ei. Și imediat, când ieșiră pe terasă, unde palmierii atârnau ca o boltă peste capetele lor, accentuând întunericul, spuse nesigur, puțin sfidător:

– Dacă am presupune că sunt și eu una dintre ele?

El se uită la ea, având capul înclinat într-o parte, ca și cum acorda o mare atenție spuselor ei.

– Atunci, tehnica ta e foarte bună și deosebit de neobișnuită, spuse el în cele din urmă. Se apropie și mai mult și ea închise ochii, pe jumătate conștientă,

așteptând sărutul lui. Acesta nu veni și când deschise ochii era la un metru sau mai mult de ea. Se simți ciudat de stânjenită.

Îl obosea deja ceea ce el numea tehnica ei neobișnuită... se simțea atras cumva de vechea dragoste sau se uita în jur după viitoarea dragoste?

În noaptea aceea, Dell rămase trează, uitându-se la cerul înstelat printr-o fereastră fără jaluzele trase, nereușind să-și găsească somnul.

O clipă, se urî pentru că-i permisese lui Marc s-o folosească drept pion în jocul lui. În clipa următoare, recunoștea că este cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise în viața ei și aștepta cu nerăbdare următoarea lor întâlnire.

A doua zi de dimineață, devreme, înainte ca vreunul dintre oaspeți să se fi mișcat în hotel și în timp ce personalul se freca încă la ochi și începea în silă o nouă zi, Dell îmbrăcă niște bikini de culoarea lămâii, aruncă pe ea o jachetă scurtă din prosop și se grăbi să iasă pe plajă.

Apa era surprinzător de caldă când intră în mare și se îndreptă spre o plută strălucind alb în soarele blând al dimineții. Dellei îi plăcea la nebunie să înoate și, lovind apa cu putere, ajunse la plută ridicându-se pe ea.

Minune. Era mult mai bună decât toate camerele de hotel la un loc, se gândi ea scoțându-și casca de baie și trecându-și degetele umede prin păr.

Abia atunci deveni conștientă că mai era cineva pe plajă. Dell își ținu răsuflarea. Era Marc Winston. Nu se putea înșela, cu trupul lui înalt și lat în umeri. În plus, îi făcea cu mâna.

Îi făcu și ea cu mâna șI, alunecând de pe plută, începu să înoate către mal; încrederea îi dădea bună dispoziție și vioiciune, pentru vă era un sport în care realmente excela. Dar în ciuda efoturilor ei era încă la o oarecare distanță de mal când Marc apăru în fața ei.

– Ești o pasăre care se scoală devreme, zâmbi el în felul lui atrăgător.

Dellei îi trebui mai mult timp decât credea pentru a-i reveni respirația.

– N-am putut rezista să nu ies să înot puțin, gâfâi ea. Este o dimineață splendidă.

– E cea mai bună parte a zilei, fu el de acord.

Apoi, întorcându-i spatele, se scufundă din nou, ieșind la mare depărtare și îndemnând-o să vină după el.

– Facem o cursă până la mal, o provocă el. În plus, îți dau un minut avans.

– Refuz orice avantaj, replică ea, înotând puternic pe lângă el în timp ce el cronometra avantajul.

Dell îl simți mai degrabă decât îl văzu pe Marc venind din spate și întoarse capul pentru a evita zâmbetul triumfător care bănuia că-l va afișa.

Desigur, când își dăduse seama ce înotător puternic era, nu sperase să-l poată întrece. Cu toate acesta, a reușit să ajungă destul de curând după el.

Înaintară cu greutate în partea unde marea era puțin adâncă și, când mâna lui Marc se odihni pe umărul Dellei, inima ei începu să-i bată mai repede.

– Uf! Mă voi odihni restul zilei, îl preveni ea, căzând pe nisipul încălzit de soarele matinal.

El îngenunche alături de ea.

– Ce-ai zice dacă ți-aș propune o plimbare cu mașina de-a lungul coastei, după ce te odihnești?

– Aș spune da, răspunse ea repede, cu mult prea multă impetuozitate.

– Atunci, voi aranja plimbarea, zise el, întinzând degetele să-i atingă părul.

Dell îi simți mâna mângâindu-i capul și își dădu seama că nu mai avea cascheta de baie pe cap.

– Cascheta mea! exclamă ea. Mi-am uitat cascheta pe plută.

Marc, care se întinsese pe nisip alături de ea, făcu un gest cu mâna prin aer.

– Las-o acolo, zise el fără să se sinchisească. Mă duc s-o iau mai târziu.

– Mulțumesc, spuse Dell la fel de indiferentă și se hotărî să se ducă singură să și-o ia îndată ce se va odihni puțin.

Soarele care urca pe cer începu s-o încălzească și Della se simți revigorată. Dar asta nu era totul. Se simțea atrasă de magnetismul bărbatului de lângă ea, aflat doar la câțiva centimetri distanță.

O cuprinse un fior de plăcere și se mișcă în același moment când el se ridică într-un cot și privea pe plajă.

– Iată-l pe micul Pierre, zise el cu o notă de plăcere și căldură evidentă în glas.

– Pierre? întrebă Dell, ridicându-se să vadă un băiat care alerga pe nisip spre ei.

Venind mai aproape, Dell bănui că Pierre avea zece ani. Era slăbuț și cămașa lui era peticită, iar pantalonii până la genunchi erau cu două numere mai mari pentru el.

– Mister Winston, strigă el, făcând cu mâna deasupra capului.

– E un prieten de-al tău? întrebă Dell.

Marc dădu din cap.

– Pierre îmi face întotdeauna comisioane mai speciale și umblă cu cerșitul. Stai să vezi.

Nu fu nevoie să aștepte, pentru că Pierre îi vârî o pereche de șireturi murdare sub ochi.

– Încetează, hoțomanule, îi porunci Marc cu fermitate. Domnișoara nu are nevoie de șireturile tale murdare.

Dell văzu că zâmbetul îi dispare lui Pierre în timp ce buza de jos îi ieși în afară.

– O, Marc, nu fi aspru cu el.

Se înduioșase și Pierre își dădu seama de acest lucru. Îi oferi din nou șireturile soioase.

– Pierre, zise Marc, ridicându-se și ciufulind părul băiatului. Dacă înoți până la plută și aduci cascheta domnișoarei îți dau un franc.

Marc scoase o pungă impermeabilă din pantalonii lui de baie și ridică o monedă în sus, între degetul arătător și degetul mare.

Ochii negri ai lui Pierre străluciră și-și scoase repede cămașa peticită și decolorată.

– Poate să înoate atât de departe? întrebă Dell cu teamă.

– Pierre înoată ca un pește, o asigură Marc. Nu e nevoie să-ți faci griji în privința asta.

Dell avea să-și amintească aceste cuvinte, dar pentru moment se uită cu interes la Pierre cum intră în apa fără valuri.

Băiețelul ajunse repede la plută și luând casca o ținu triumfător deasupra capului.

– Face orice pentru un franc sau doi, pungașul, rânji Marc, deși Dell simți o notă de admirație în glasul lui.

Atunci, o barcă rapidă cu motor intră în golf, trăgând un Adonis blond pe schiuri.

– Se descurcă bine, zise Marc când tânărul se lăsă pe spate ținând ambele frânghii într-o mână.

– Evident, vrea să facă spectacol, adăugă Dell când schiorul făcu o tumbă. O, asta a fost într-adevăr nemaipomenit.

Se întoarse spre Marc și-l văzu că se uită palid și cu buzele strânse pe mare. Dell își îndreptă instinctiv ochii spre direcția unde se uita el și văzu capul lui Pierre în drum spre țărm cu cascheta în gură.

Văzu și ea, ca și Marc, cursul bărcii. Conducătorul bărcii, uitându-se la micuțul din apă se întoarse să-i spună ceva schiorului.

– Pierre, dă-te la o parte, urlă Marc, în timp ce alerga spre malul apei.

Dell nu știa dacă Pierre îl auzise pe Marc, dar băiatul deveni conștient de traseul bărcii care se îndrepta spre el și făcu un efort disperat să se dea în lături.

Conducătorul bărcii, devenind acum atent la copil, învârti cârma cât putu de tare, ca să-l evite. Însă

schiorul, incapabil să se țină după cursul bărcii, căzu în apă și cele două frânghii se abătură asupra capului băiețelului, care dispăru în apă.

După câteva secunde în care rămăsese încremenită de groază, Dell găsi puterea de a fugi spre malul apei, dar Marc înota deja spre locul unde dispăruse Pierre.

Schiorul se scufundase și acum îl scotea pe băiat la suprafață. Dar îndată ce Marc ajunse lângă el, îi predă povara inertă.

– Știi cum se face respirație artificială? o întrebă Marc pe Dell, care, stând până la mijloc în apă, îl văzu că-l ia pe băiat pe umăr pentru a-l duce pe mal.

– Știu, puțin, răspunse Dell ezitând.

– Poate că este suficient, zise Marc punând corpul inert al băiatului pe mal și încercând să-l readucă la viață.

Timp de câteva minute agonizante, Marc suflă cu putere în plămânii băiatului și după puțin timp, Pierre se mișcă. Când Marc ridică privirea, avea în ochi un licăr de ușurare.

– Dell, du-te la hotel și sună-l pe șoferul meu. Spune-i să aducă mașina și să se miște repede.

Se întoarse spre băiat, adăugând, jumătate pentru el, jumătate pentru Dell.

– Va fi modalitatea cea mai rapidă de a-l duce pe băiat la un spital. Și, totodată, mai puțină agitație.

Dell dădu telefon și când mașina bej sosi nu putu să nu remarce cât de îngrijorat era pentru micul vagabond. Era neîndoielnic o altă fațetă a domnului Winston, care de obicei părea indiferent și imperturbabil.

Cu băiatul odihnindu-se pe bancheta din spate, Marc îl concedie pe șofer și se urcă la volan, făcându-i semn Dellei să ia loc alături de el.

Conștientă de jacheta subțire și scurtă care abia îi acoperea bikinii, ea ezită, dar își dădu seama că nu era momentul să riposteze, sau să invoce asemenea fleacuri.

Marc conduse cu viteză și cu abilitate, ca și cum rapiditatea devenise o obsesie în eforturile de a ajunge la spital.

Medicii preluară cazul cu eficiență și-i lăsară pe Dell și Marc să aștepte rezultatul examinării.

Marc, care privise în tăcere pe fereastră într-o curte, se întoarse spre Dell și, devenind conștient de costumul ei de baie redus și revelator, își îngădui să se uite mai atent la corpul ei frumos proporționat.

– Trebuie să spun că arăți trăsnet, zise el poznaș.

Dell simți că roșește și, stânjenită, atât ea cât și Marc, încercă să strângă mai mult jacheta peste pântecele gol.

– Nu faci decât să dezvălui mai mult, spuse el glumind în timp ce despicătura dintre sâni i se lărgi.

Dell lăsă confuză capul în jos și respiră ușurată când ușa sălii de așteptare se deschise și apăru o soră în uniformă.

– Cum se simte băiatul, soră? întrebă Marc cu o notă de nerăbdare în glas.

– Progresează foarte satisfăcător, răspunse sora liniștită. Pacientul și-a recăpătat deplin cunoștința și în douăzeci și patru de ore va fi în măsură să părăsească spitalul.

– Putem să-l vedem? întrebă Dell.

Sora clătină din cap.

– Ar fi mai bine să nu-l vizitați. Pierre doarme acum și ăsta e cel mai bun tratament pentru el... și câteva mese consistente.

Marc mulțumi sorei și luând-o de braț pe Dell o conduse pe coridor până la locul unde avea parcată mașina.

– Mai ții la plimbarea pe care ți-am propus-o de dimineață?

Dell oftă.

– A fost o dimineață atât de plină de evenimente, dar acum, ținând seama că Pierre se reface, n-aș refuza

o plimbare pentru toată cafeaua din Brazilia. Și asta îmi amintește că n-am mâncat dimineață și am o foame de lup.

– Mademoiselle, sunt aici pentru a-ți face toate capriciile, zâmbi Marc. Și mie mi-e foame, așa că să mergem.

O conduse la o cafenea micuță unde cafeaua proprietarului și cornurile făcute în casă îi aduseseră o reputație care depășea Nisa și împrejurimile.

– Delicios, oftă Dell după ce-și băură cafeaua și adunaseră ultimele firimituri de cornuri de pe farfurie.

– Așa ești și tu, delicioasă, zise Marc curtenitor și, înainte ca ea să manifeste vreo stânjeneală, adăugă: Mă întreb dacă am putea să ne întrerupem puțin drumul ca să mergem s-o vedem pe bătrâna mea mătușă, care e singura mea rudă în viață.

Era pentru prima oară când Marc se referea la un membru al familiei sale.

– E bolnavă? întrebă Dell.

– Foarte bolnavă, zise Marc. Doctorul nu crede că va depăși vara.

Se reîntoarseră la mașină și nu pentru prima oară în ziua aceea, Dell avu motiv să creadă că Marc mai avea și alte fațete. Simțise la el o compasiune profundă, de care nu-l credea capabil.

În câteva minute, opri în fața unei vile albe, cochete și sări din mașină.

– Nu-mi ia decât câteva minute, zise el, vârându-și capul pe geamul mașinii. Bătrâna nu e conștientă decât perioade foarte scurte și sunt șanse să nu mă recunoască, oricum.

Dispăru și se întoarse după zece minute.

– Nici o schimbare, mormăi el. Sora mi-a spus să n-o deranjez.

– Îmi pare rău, zise Dell compătimitoare.

Marc puse mașina în mișcare.

– La nouăzeci de ani, și-a trăit traiul, spuse el și cu asta, simți Dell, subiectul era închis.

Trebuia să fie, deoarece cu o întoarcere rapidă care o alarmă și o emoționă pe Dell, Marc o conduse de la un golf care-i tăiase respirația cu frumusețea lui, la altul la fel de frumos, până ce ochii Dellei se umeziră de atâta splendoare.

Soarele aluneca de pe cer când se întoarseră la hotelul ei de la St. Simon.

– Trebuie să trec pe la Pierre.

– Dacă-mi acorzi puțin timp să mă schimb repede într-o rochie, aș dori să vin cu tine, îi spuse Dell.

Se uită la ceasul lui de aur.

– Îți acord exact treizeci de minute să te refrișezi și să-ți pui o rochie de seară. Trebuie să știi că vreau să luăm cina în oraș.

– Mi-ar face plăcere, zise Dell încântată de compania lui Marc, de soare și de aerul pe care-l respirase toată ziua.

– Dar tu ce faci, n-o să mergi cu șortul și cămașa asta?

– Intenționez să mă schimb în exact același interval de timp, zâmbi el. Ne vedem mai târziu.

În răgazul acordat, Dell reuși să facă un duș și să se schimbe într-o rochie de pânză fără mâneci care o punea extrem de bine în evidență. Își dădu cu puțin parfum după fiecare ureche și spunându-i Brendei, întrucâtva ametită, că va lua masa în oraș, se grăbi să-l întâlnească din nou pe Marc; acesta arăta acum teribil într-un costum ușor de vară.

Prima oprire fu la spital, unde Pierre nu era numai treaz, ci jos din pat, și-i arăta unui copil mai mic cum să facă o serie de noduri la o pereche veche de șireturi de pantofi.

O femeie obosită, de vârstă mijlocie, îmbrăcată toată în negru, stătea și privea.

Exista o asemănare frapantă între Pierre și această femeie, care nu-i lăsă nici o îndoială Dellei că era mama lui. Când Marc se apropie, femeia dădu din cap.

– Vă mulțumesc că mi-ați salvat fiul, domnule, spuse ea simplu, cu glasul răgușit de lacrimi reținute.

Pierre se uită la Dell, și pentru o clipă, păru abătut.

– Îmi pare rău de casca dumneavoastră mademoiselle.

– Nu-i nimic, zise Dell, ușurată că-l vede pe copil arătând atât de bine. Oricum, nu-mi plăcea prea mult.

Pierre râse și întorcându-se spre Marc, întrebă:

– Mi-am câștigat francul, domnule Winston?

– Sigur că da, pungașule mic, spuse Marc și scoțând o hârtie de zece franci din buzunar i-o întinse băiatului emoționat.

Pierre o luă cu amândouă mâinile și i-o dădu ascultător mamei sale, care acum își ștergea lacrimile.

Marc și Dell plecară curând după aceea și masa pe care o luară împreună a fost pentru Dell sfârșitul perfect al unei zile memorabile.

Marc îi ură la fel de politicos noapte bună în fața hotelului, dar ea era sigură acum că indiferent ce-i rezerva viitorul, era noua lui dragoste, chiar dacă numai temporară.

Frumoasa mașină bej deveni o prezență zilnică la hotel. Mergeau în excursii lungi, captivante, uneori toți patru, dar tot mai des Marc și Dell singuri. Zi de zi, o ducea pe coaste pline de farmec pe care le cunoștea atât de bine și pe care ea le găsea atât de încântătoare. O zi se întindeau și leneveau la soare, o alta o petreceau în munții care stăteau ca niște santinele peste

această zonă plină de farmec și unde, sus de tot, zăpada mai dăinuia în ciuda soarelui arzător, profilându-se pe un cer de un albastru viu.

Aerul era rece și proaspăt acolo și era o plăcere să-l respiri. Aici au dat într-o zi peste o grotă unde se afla și o cascadă cu apă cristalină, formând un văl de ceață. În apropiere se afla o bisericuță construită chiar în rocă și Marc îi arătă o statuetă a Madonei cu pruncul în brațe, care se uita la ei cu bunăvoință. În bisericuță erau cârje lăsate de infirmi care se tămăduiseră.

– Crezi într-adevăr că așa ceva se poate întâmpla? întrebă Dell,

– Există martori, răspunse el. Cred că orice se poate întâmpla dacă ai credință suficientă, dacă vrei acel lucru cu adevărat...

– O... nu mi-am dat seama. Se uită la el ciudat în lumina scăzută, liniștită și rece, ca și când vedea pentru prima dată ceva în spatele măștii cinice, indiferente, pe care o afișa.

– E rece aici. Puse o mână pe brațul ei gol. Vino afară, la soare.

După un minut, se aflau din nou în mașină în soarele torid, coborând serpentinele drumului de munte. Marea albastră și scânteietoare, îi ademenea și momentul trecu. Totul era ca întotdeauna între ei.

Asta la suprafață. Pentru că, profund, în Dell, ceva se schimbase, deși ea nu-și dădea încă seama. Ceva se întețise, un izvor secret fusese atins. Deși nu știa încă, jocul pe care-l juca nu mai era un joc...

Zilele încântătoare zburau.. Când nu mergeau cu mașina, înotau sau leneveau la soare, se bronzau întinși pe nisipurile aurii. Făceau acest lucru într-o dimineață când el zise pe un ton imperios:

– Vorbește-mi despre tine!

Vorbiseră despre toate, până atunci. Dar, printr-o înțelegere tacită, nu vorbiseră despre ei înșiși. Știa despre el ce știa și lumea. Despre ea, el nu știa nimic, nimic din ceea ce conta. Și pentru un anume motiv, ea avea încă rețineri să-i spună.

– Povestea vieții mele? E foarte anostă, murmură ea descurajator, acordând mare atenție piciorului pe care-l ungea cu soluție de bronzat. Ei bine, odată am fost o fetiță mică. De atunci, am tot crescut și am devenit o fată mare. Și într-o zi, l-am întâlnit pe Greg...

– Cine este acest Greg? se încruntă el. Nu cred că-mi place, pare să puncteze prea mult conversația ta.

Ea râse și acea notă de gelozie din glasul lui păru să se abată asupra ei și să-i producă un mic fior delicios.

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza lui. Greg e bărbatul pentru care lucrez. Gregory Lovat, dramaturgul.

El se juca încet cu nisipul fierbinte, trecându-și degetele prin el.

– Lovat! N-am citit zilele trecute că scrie o nouă piesă pentru Netta Dupres?

Dell încuviință din cap.

– Da, el este. Femeia aceea este un vampir, dar cred că Greg consideră că încă face față și atrage publicul și Greg scrie pentru vedete piese sofisticate. Zice că de ce n-ar scrie așa? Și Shakespeare a făcut-o. Ai văzut-o vreodată pe Netta Dupres?

Interveni o scurtă tăcere.

– Da. Lăsă nisipul să-i treacă printre degete. Da, am văzut-o. Dar nu pentru mult timp. Se ridică în picioare. Hai, facem din nou o cursă.

Fu primul în apă, corpul lui bronzat tăind apa cu brațe puternice. Puterea și suplețea lui făceau să-i bată inima mai tare. El se întoarse, scuturându-și părul, și veni înotând până ce simți că mâinile lui o ating pe sub apă. Ea se răsuci în lături cu un mic râs ciudat.

– Ce e acolo, la orizont? Își puse mâna streașină la ochi. Un nor, nu mai mare decât mâna unui om. Amuzant, se pare că știu acel nor.

– E o insulă, draga mea, nu un nor. Insula de la Rose, Insula Trandafirului.

– Insula de la Rose, repetă ea, visătoare.

– E frumoasă, spuse el repede. Se spune că Insula Trandafirului la lumina lunii e unul dintre cele mai frumoase lucruri de pe toată Riviera. Ce spui dacă mi-ai permite să ți-o arăt?

Ea se uită la el, întorcându-se pe spate, inima începând să-i bată cam ciudat.

– E lună plină în noaptea asta și am putea închiria o barcă. Dell, vii?

Era o notă de nerăbdare în glasul lui. Ea avea un sentiment straniu, un fel de senzație că se îneacă, dar era o senzație delicioasă. Dădu încet din cap, afirmativ.

– Da, zise ea.

Mai târziu, când îi spuse Brendei, aceasta se uită la ea cu ochii mari.

– Dell, te-ai prostit? Doar nu te duci? Numai voi doi!

Dell clătină din cap, fără să se formalizeze.

– Dar, comentă Brenda, să înoți, să dansezi și chiar să mergi cu mașina cu el e un lucru, dar să te duci pe o insulă romantică, sub clar de lună, cu un bărbat care arată ca o stea de cinema, Dumnezeule, înseamnă pur și simplu să cauți buclucul cu lumânarea!

Dell roși, dar încercă să-și păstreze glasul calm.

– Nu fi atât de proastă Brenda. De ce crezi că se va întâmpla ceva?

– Știi la fel de bine ca mine, îi zise Brenda sec. Îți spun, Dell, trebuie să fii nebună numai să te gândești la așa ceva.

Dell privi în altă parte, pe fereastră. Pe apele calme, translucide, se legăna un mic iaht. Îl privi aproape absentă, cu ochii încețoșați.

– Poate că sunt... spuse ea visătoare.

Era îndrăgostită, și probabil însemna același lucru.

Dell se ridică, zveltă și foarte dreaptă, cu bărbia ei puțin pătrată ridicată, aruncând vieții o provocare bravă și veselă. Sau cel puțin așa o văzu Brenda și-i fu imediat teamă pentru ea, pentru tinerețea și curajul ei sfidător.

Brenda îi spuse cu calm:

– Dell, nu ești serioasă.

– Serioasă? Dell își luă cu greu privirea de la iahtul de pe mare și se întoarse. Avea aerul cuiva care se întoarce de la mare depărtare. Buzele îi erau despărțite, ochii îi păstrau privirea aceea vagă, nedefinită, glasul îi era blând, încărcat de surpriză. De ce nu?

Brenda cunoștea prea bine semnele; știa că trebuie să procedeze cu delicatețe, dacă e să se miște cât de

cât. Luă o țigară, se jucă încet cu ea între degetele ei subțiri care arătau atât de neputincioase și erau de fapt atât de capabile și o puse la loc.

– Draga mea, este un diavol al naibii de fascinant și tu ești o tânără teribil de frumoasă. E ca și cum ai ține un chibrit lângă o sticlă cu benzină să vezi cât de aproape poți să ajungi cu chibritul de ea pentru a nu exploda. Vreau să spun că anumite lucruri au o atracție naturală unul pentru altul, cum ar fi focul și spirtul, dar pentru binele tuturor celor interesați cel mai bine este că nu le combini. Ținând seama că mai mult sau mai puțin eu te-am adus aici, sau cel puțin te-am convins să mergi cu noi, nu pot să nu mă simt întrucâtva responsabilă față de tine.

– E foarte amabil din partea ta, draga mea Brenda, dar nu e necesar, zise Dell liniștită. Acea candoare dulce dispăruse. În zilele noastre, nu crezi că vorbești ca și când ai fi străbunica?

— Nu de morala ta sunt îngrijorată, ci de fericirea ta, Dell. Brenda îi răspunsese cu o franchețe dezarmantă care, dacă ar fi putut-o auzi, l-ar fi șocat pe simplul ei Bill, care era un om convențional și cătuși de puțin modern. Viața ta poți să ți-o trăiești cum vrei și Dumnezeu să mă ierte că predic. Dacă vrei să

călătorești cu Marc pe o coadă de mătură sau cu orice altceva nu e treaba nimănui decât a ta. Dar vreau să te văd fericită.

– Atunci, poți să încetezi să-ți faci grjii. Sunt fericită. Vocea ei era din nou visătoare. Extrem de fericită. Mai fericită decât puteam să cred că pot fi.

– Ei bine, sunt sigură că e o stare foarte plăcută. Râsul ușor al Brendei suna ironic. Îți aduci aminte ce mi-ai spus într-o zi când abia îl întâlniseși pe Marc Winston? Am încercat, în felul meu, să te previn, dar n-ai vrut să asculți. Ai spus că ești capabilă să-l înfrunți pe Marc pe propriul lui teren. Voiai aventură. Voiai pericol. Erai o fetiță provocându-l pe bărbatul periculos pentru a-ți dovedi că nu te sperii. Ești sigură că nimic nu te poate răni din nou?

– Nimic nu mă mai poate răni, zise Dell, plimbându-se prin cameră. Se pare că nu înțelegi. Situația este cu totul diferită.

– Diferită, poate, dar la fel de probabil te poate afecta. Te-ai aruncat cu toată ardoarea în această relație cu Marc pentru a ți-l scoate din minte pe Terry Kendall. Ei bine, se pare că ai reușit destul de bine, dar e timpul să te oprești. A apărut lumina roșie pentru tine. Dacă aș fi în locul tău, n-aș trece peste ea.

– Dar am făcut-o deja, spuse Dell privind-o cu blândețe peste umăr. Îl iubesc și e mult prea târziu ca să mai fac ceva în privința asta.

Brenda își dădu seama că așa era.

– Oricum, zise Dell, de ce nu-ți convine Marc? Nu cumva ești puțin nedreaptă cu el? Pentru că un bărbat se întâmplă să fie bogat și să arate bine nu e necesar să-l respingem. Femeile aleargă după asemenea bărbați, așa se întâmplă și cele care nu reușesc să pună mâna pe el, răspândesc povești răutăcioase despre el, în spatele lui. Se gândi la Lady Joan Contour care, Dell era sigură, o ura de moarte. Probabil mai erau și altele. Dar ce știi de fapt despre el?

– Dacă mă întrebi pe mine, nimic, fu Brenda obligată să recunoască. Ochii ei erau încă îngrijorați. Și tu ce știi, Dell?

– Nimic, de fapt... ciudat, în atâta timp petrecut împreună, cât de puțin aflase. Nu vorbea niciodată despre el. Ocazional, amintea despre tatăl său. Și o dată, în ziua în care observase o cicatrice lungă și adâncă pe care o lăsase la vedere slipul lui de baie alunecat mai jos, el recunoscuse cu indiferență că era vorba de o rană pe care i-o provocase testarea unui

nou model de mașină pentru tatăl său și nu era în perfectă stare pentru a fi livrată publicului. Detaliile urma să le completeze Dell.

Trăiseră de la o clipă încântătoare la alta și fiecare zi era o plăcere nedefinită, totul fiind suficient pentru moment, și nu trecutul și viitorul. Pentru ei, nu exista nimic, în afara clipei prezente.

– Nimic, repetă ea, și nu-mi pasă! Nu vezi? Îl iubesc așa cum este. Nu vreau să fie așa cum ar vrea altcineva. În plus...

Erau lucruri în viață care însemnau ceva pentru el. Nu era numai farmecul. Mai era ceva...

– În plus, ce? întrebă Brenda.

Culoarea obrajilor Dellei era strălucitoare. Nu-i putea explica toate astea Brendei, dar erau alte lucruri pe care putea să le sublinieze și o făcu.

Nu era o proastă. Nu era o școlăriță romantică. Întâlnise o mulțime de bărbați fermecători, vedete de cinema, actori și alții, frumoși ca zeii greci și știa cum se comportă. Participa frecvent la cocteiluri, recepții, în apartamentul lui Greg și bărbații aceia tineri beau prea mult din wiskyul lui Greg și încercau să facă dragoste cu ea. Nici unul dintre ei n-a ajuns prea departe, dar asta nu-i împiedica să încerce.

Îi spuse toate acestea și altele Brendei care asculta și nu mai spuse nimic, recunoscând că Dell mersese prea departe pe calea pe care o alesese și închisese ușa în urma ei, punând avertizarea: Cei ce încalcă teritoriul vor fi condamnați.

Brenda se duse să stea de vorbă cu Bill și acesta atrase asupra lui tot potopul de indignare când spusese că o întâlnise pe Dell în hol și arăta ca o nălucă. Apoi întrebase dacă nu ia cina cu ei.

– Nu, iese din nou cu Marc Winston, prostuțule, zise Brenda cu multă căldură.

Bill păru teribil de surprins.

– Cine? Eu? Îngeraș, ce s-a întâmplat? Nu te simți bine? Te doare din nou ficatul?

Brenda se sufocă de indignare.

– Nu. Nu e ficatul. Nu e nimic rău cu ficatul meu. Tu ești problema.

– Ascultă, nu înțeleg. Mă faci cum îți vine la gură și...

– L-ai încurajat pe Marc Winston! Tu l-ai invitat să joace tenis...

– Și ce e rău în asta? Are un stil foarte frumos...

– O, un stil foarte frumos. De asta mă plâng. Oriunde se duce Marc Winston lasă în urmă un șir de inimi sfărâmate. Și o va sfărâma și pe a Dellei. Ea crede că nu, dar eu știu asta. O simt din instinct.

Se schimbau, și Bill, chinuindu-se cu cravata, spuse timid.

– E vina mea?

– Sigur că e vina ta. Care e rostul unui bărbat dacă nu poate să apere de bărbați periculoși o tânără naivă și nesăbuită? Dacă ai fi avut o fărâmă de spirit practic, l-ai fi dat afară pe Marc Winston și te-ai fi asigurat că nu se mai întoarce. Tenis! Invită-l la cină! Încântat că Dell are cu cine să se plimbe. Ha! Dell a venit aici ca să uite o decepție sentimentală. Dacă ar fi fost ca cineva să facă dragoste cu ea, aș fi preferat să fii tu acela. Cel puțin, aș fi râs cu poftă.

– Nu cred că e de bun-gust ceea ce spui, zise Bill cu răceală.

– Nu mă simt în stare să dau dovadă de bun-gust.

Bill se reținu cât putu de mult. Trebuie să fie ficatul, draga de ea. Afară, bătea puțin vântul. Mistralul, poate. Totdeauna o deranja. O să-i treacă.

– Poți să faci ceva cu blestemata asta de cravată, Brenda? Ușor, draga mea, că mă sufoci.

– Ce frumos ar fi, spuse soția lui.

Capitolul 3

– Adorabilă, șopti Marc. Mâna lui o strângea ceva mai ferm pe a ei, ținând-o prizonieră cu drăgălășenie. Buzele lui îi atinseră părul. Se mișcau ca o singură ființă în ritmul muzicii care curgea în valuri. Cred că ar fi trebuit să fii o sirenă. Ar fi trebuit să știu dinainte.

Ea purta o rochie violetă cu sclipiri de acvamarin și de jad, cu pricepere asortate, care dădeau senzația culorii schimbătoare a apei.

Dell se gândea încă uneori la prețul acestei rochii și, cu autoironie, câte cearșafuri și prosoape ar fi putut cumpăra cu acei bani. Intenționase oare cu adevărat să se mărite cu Terry Kendall? Plănuise oare să contribuie cu lucrurile ei la zestrea familiei o dată căsătorită în stilul demodat din trecut? Cum ar râde Marc dacă ar ști...

– Dacă aș fi o sirenă, ce am făcut cu coada? întrebă ea.

– Nu știi? Ai lăsat-o în urmă. Te îndrăgostești de un om obișnuit, muritor, și îți părăsești apa frumoasă, stâncile și iarba de mare. Îl urmezi pe pământ pentru a-l atrage la ce îi e sortit.

Nu era nici o îndoială că Marc putea să spună asemenea lucruri remarcabil de bine. Aproape prea bine. Te făcea să-ți dai seama că avusese o practică îndelungată pentru a căpăta această ușurință în stabilirea contactului cu oamenii.

Ridică privirea spre el și cu capul înclinat într-o parte, îi spuse:

– Știi ce am crezut prima oară când te-am văzut?

– Nu. Ce ai crezut?

– Că pentru tine totul era de la sine înțeles. Mult prea de la sine înțeles; că totul ți se cuvine.

Muzica încetă și el o conduse înapoi la masă, susținându-i cotul cu degetele lui subțiri.

– Și ce crezi acum?

– Cred și acum același lucru.

Îi potrivi scaunul să se așeze și în ochi avea un zâmbet derutant când se așeză pe scaunul lui.

– Dacă așa par, e pentru a-mi ascunde un complex de inferioritate cutremurător.

– Un complex de inferioritate? Tu! Gura ei schiță o grimasă disprețuitoare.

– Poți să crezi sau nu. Ești supărată pe mine pentru că am spus că te-ai îndrăgostit de un muritor obișnuit?

– Ce drept ai să presupui că sunt îndrăgostită?

Da, era supărată. Supărată că prin cuvintele aruncate cu ușurință și prin zâmbetul lui ironic putea s-o afecteze, să-i citească în inimă și s-o lase fără nici o apărare, nici o taină.

– N-am nici un drept, încuviință el. Poate că nu ești. Poate că nu poți fi. Poate că ești complet lipsită de inimă, dar oricum îl vei ademeni pe bietul om spre soarta lui finală, spre osânda lui.

– Ce fel de osândă ai în vedere? Se uita la el și era surprinsă de ceea ce vedea în ochii lui. Întrebarea ei ironică nu aprinsese nici o lumină în ei, doar un zâmbet neîncrezător. În același timp, erau liniștiți și ciudat de gravi, privind-o insistent.

Se uită din nou la el, fix de data asta, întrebându-se în legătură cu un gând nebunesc care-i veni în minte, dacă avea de gând s-o ceară în căsătorie, dacă osânda de care vorbea era căsătoria. Un cavaler tânăr și vesel își întâlnește soarta...

Apoi își dădu seama că ochii lui se schimbau, că zâmbeau din nou.

– Ceva profund și de lungă durată, răspunse el. Îl vei chinui, încântată să-l vezi zvârcolindu-se, pentru că n-ai inimă. Sau ai, Dell?

Nu avea? N-o chinuia el fără milă cu mâinile lui puternice și lenețe? Avu sentimentul subit că o făcea deliberat, ca un pușțan nepăsător care smulge aripile unei muște ca să vadă dacă aceasta simte sau nu.

Brenda avea dreptate. N-ar fi trebuit să vină în seara asta. Dragostea pentru el era numai un joc la care se pricepea de minune și când se va termina îi va mulțumi curtenitor partenerei pentru timpul agreabil petrecut împreună și după aceea va uita imediat și va pleca pentru a găsi pe altcineva cu care să-l joace data viitoare.

Dar pentru ea nu era un joc. Îi spusese o dată Brendei, sfidător, că nu putea fi rănită, că nu-și făcea iluzii, că-l iubea așa cum este, indiferent cum era, ca și când ai încerca să-ți fixezi dragostea pe ceva cu totul intangibil, o rază de soare, un val care se sparge la mal, la picioarele tale, pentru a dispărea în nisip și a te lăsa cu nimic.

– Hai să dansăm din nou, zise el.

Ea se jucase cu mâncarea din farfurie, un pui preparat foarte bine de altfel, cum numai în Franța se poate mânca, și care avea un gust delicios, dar n-avea chef de mâncare.

Se gândise că orice ar fi fost mai bine decât să stea ochi în ochi cu el, încercând să pună cap la cap resturile sfâșiate ale mândriei ei pentru a-i ascunde ceea ce de altfel el știa, dar o dată în brațele lui, simți că e mai rău decât își închipuise. Voia să rămână pentru totdeauna acolo și totodată la o mie de mile depărtare.

O dusese să cineze și să danseze la unul dintre cele mai vesele restaurante de pe toată coasta. În seara aceea, luna avea să apară abia pe la miezul nopții și barca pe care o închiriase avea să-i aștepte până târziu.

Era timpul să spună că o doare capul și că voia să meargă acasă.

N-a spus asta. Au mai dansat, însă. Au băut un vin auriu, au râs și erau foarte veseli. Se duseră la cazinou unde piedură bani și Dell încetă să mai analizeze.

Când ajunseră în cele din urmă în port, uită de Brenda, uită de toate, cu excepția faptului că era foarte fericită și din nou trăi pentru clipa aceea.

Barca era pitorească, având velele de culoarea ruginei. Luminile ei dansau verzi și aurii pe apele întunecate.

Dell se gândi că ar putea părea puțin nebună în hainele lor elegante de seară. Rochia de sirenă nu era cu certitudine cea mai potrivită ținută pentru o plimbare cu barca la miezul nopții și după seara aceea nu

va mai fi aceeași rochie. Dar ce conta? Avea oricum ceva pe ea ca s-o protejeze, o mantie ușoară și-și schimbase pantofii cu toc înalt în niște pantofi de plajă.

– Cred că... suntem nebuni, îi spuse Dell lui Marc. O, dar e grandios!

– Stai să vezi când e luna sus de tot. Se face roșie – Insula Trandafirului – de aici îi vine numele. Roșie ca solul din Devon.

Nu-i mai păsa de nimic, acum, stând mână în mână, simțind aerul răcoros al brizei. Bărbatul de lângă ea nu-i frângea inima. Era numai companionul celei mai fericite zile din viața ei, ființa cu care dorea cel mai mult să fie și era liniștită.

Insula prindea contur, ridicându-se din ape. Barca se îndrepta spre port, legănându-se pe valuri. Stâncile roz-roșii se ridicau drepte și erau spălate de spuma mării întunecate. Portul era ca un gât de sticlă natural; și când te aflai înăuntru nu mai puteai vedea marea deschisă.

Erau numai stâncile, cu pini pe înălțimile lor, un șir de vile și cafenele atârnând aparent precar și legate între ele prin trepte înguste.

Cafenelele erau strălucitoare, puternic luminate, având ca patroni pescari și soțiile lor și erau vizitate de turiști.

Peste tot erau flori, în cascade, peste zidurile de un alb lăptos, îmbătătoare prin parfumul lor.

– Este un loc ce seamănă cu o nestemată, murmură Dell, în transă. Prea minunat pentru a fi real. Ca scena unei comedii muzicale.

Marc o luă de mână. Urcară o scară printre pini. În jur, totul era foarte liniștit. Vântul încetase. Se uitară în urmă, în jos, la portul cu bărci și lumina gălbuie a cafenelelor. Se auzeau zgomote de la distanță, slabe, dar clare. Cineva cânta acompaniat de mandolină, cu o voce caldă de tenor.

Urcară mai sus, dar încă nu se vedea nici o lună.

– Va ieși mai târziu, o asigură Marc. Mai sunt ceva nori.

Se așezară sub pini și luară cina pe care el o adusese într-un coș: caviar, biscuiți și o sticlă rece de vin alb.

Încă nu apărea luna. Printre pini suflă un vânt brusc. Dell tremură și brațul lui se strânse în jurul umerilor ei.

– Să nu răcești. Sunt destul de mare să te acopăr.

O ținu strâns. Se simțea foarte bine în siguranță și încălzită în felul acesta. Putea să-i audă bătăile inimii într-un ritm puternic și egal. Nu bătea în ritm neregulat, ca al ei. Se întrebă dacă el putea să-și dea seama și

se sperie că va afla prea multe. De aceea, se mișcă, încercând să se depărteze, dar el o strânse și mai tare.

– Nu fi încăpățânată, scumpo. Stai foarte bine așa.

– Prea bine, spuse ea încercând să-și păstreze glasul ușor și egal. Nu cred că o să fie vreo lună. Nu crezi că am face bine să ne întoarcem?

– Te iubesc, Dell.

Ea rămase nemișcată, încercată de bucurie și totodată de îndoială.

Rostise cuvintele cu atâta ușurință, ca și când buzele lui o făcuseră de multe ori înainte.

– Nu... își trase mâna cu un gest brusc și el i-o prinse și o ținu în continuare.

– Draga mea, ce s-a întâmplat?

– Sunt numai cuvinte, cuvinte goale!

– De ce crezi asta?

– Au fost atâtea altele!

Își întoarse capul în altă parte și astfel nu-i văzu fața. Era liniștită și întunecată și ochii lui clari erau sumbri.

– Cine spune așa ceva? întrebă el calm.

– O, Brenda și... toți care te cunosc. Lady Joan...

– Să nu vorbim despre ea. Ea nu știe nimic despre dragoste. Tot ce vrea, este un bărbat care să-i permită să-și plătească cheltuielile pe care le face cu toaletele.

– Totuși, ți-a plăcut suficient ca să te afișezi cu ea...

– O, Joan are momentele ei. Poate fi uneori amuzantă în felul ei sarcastic. Trebuie ca un bărbat să fie îndrăgostit de orice femeie cu care iese în lume?

Nu avea nimic de spus la asta. Se gândea că ar fi trebuit să fie mulțumită. Nu-i spusese Brendei că asta era tot ce voia? Numai să fie cu el, să fie fericită, să trăiască din plin clipa, să-l audă spunând lucruri frumoase, chiar dacă nu erau adevărate.

Descoperea că nu era tot ce voia. Se ridică în picioare și el îi dădu drumul.

– Vreau să mă întorc. N-o să fie nici o lună. Mi s-a făcut frig. Glasul îi era îmbufnat, ca al unui copil care a fost dezamăgit cu o plăcere promisă. Fusese adusă pe acest drum să vadă luna și acum nu era nici o lună, asta era tot ce sugera vocea ei.

– Foarte bine. El deveni brusc rigid. Îmi pare rău în legătură cu luna. Și-mi pare rău că te-am plictisit.

Ea râse ușor.

– Nu trebuie să te scuzi, nu aveai de unde să știi ce o să se întâmple cu luna.

Marc strânse resturile cinei lor și porni după ea.

Începură să coboare unul lângă altul, în tăcere. Nici măcar nu se atinseră până ce, părăsind locul acoperit în care stătuseră, dădură brusc peste o rafală de vânt care o răsuci pe Dell, făcând-o să se clatine.

El o prinse de braț ca s-o susțină, dar mâna lui era impersonală și rece.

Dell avea lacrimi în ochi. Totul fusese acum distrus din cauza stupidității ei. El era profund ofensat pentru că nu-i luase în serios cuvintele. E fatal să nu iei un bărbat în serios, mai ales când el însuși știe perfect de bine că n-are nici o intenție de a fi serios.

Ploaia începu să cadă brusc. La început cu picături mari, apoi se înteți până ce fețele le șiroiau de apă.

– Hai, trebuie să alergăm, zise Marc scurt și-i luă mâna nu pentru că-i făcea plăcere, îi spuse atingerea degetelor lui, ci pentru că voia s-o grăbească.

Alergară cu stângăcie pe treptele umede. Este mai greu să te grăbești la coborâre decât la urcare.

– Mergi prea repede! gâfâi Dell. Piciorul i se răsuci pe o piatră și ea se așeză brusc jos.

– Te-ai rănit? Mai bine lasă-mă să te duc în brațe.

– Nu mulțumesc, zise Dell, furioasă. Era furioasă, deoarece căzuse în mod rușinos și pentru că i se rupsese rochia.

Își frecă glezna și se ridică în picioare, șchiopătând cu putere, simțind copilărește că totul, inclusiv furtuna, era vina ei.

– Rochia mea s-a distrus complet și a costat o avere, zise ea aproape plângând.

– Nici o femeie cu puțină minte, scumpa mea, n-ar fi purtat o asemenea rochie la un picnic, o repezi Marc și Dell se uită la fața lui udă și îndârjită, cu ochi inexpresivi. Nu știa că poate să se arate atât de dezagreabil.

Amândoi păreau să fi uitat complet că nu cu mult timp în urmă o comparase romantic cu o sirenă, deși nu-i plăcuse îmbrăcămintea ei și, dacă asemenea lucruri există, probabil că acum arăta realmente mai mult ca o sirenă, cu părul lipit de cap și rochia lungă plină de apă și lipită de picioare încât dădea, pe drept cuvânt, impresia unei cozi.

Merseră împiedicându-se mai departe și, în cele din urmă, văzură luminile portului și pe neașteptate, simțul umorului îi reveni Dellei, puțin cam slab, dar oricum râse în sinea ei de starea în care se afla.

Era, se gândi ea, extrem de amuzant. Brenda prezisese tot felul de rezultate sumbre de la această excursie fermecătoare și care era realitatea? Se întorceau atât de uzi de parcă ar fi fost două pisici înecate, nemulțumiți complet unul de altul și cu nici o fărâmă de farmec între ei. După această seară, probabil nu vor mai vrea să se vadă unul cu altul, el nu va mai vrea să dea ochii cu ea.

Dell râse și Marc îi aruncă o privire dezgustată, arătându-și dinții albi într-un rânjet lipsit de umor.

– Mă bucur că găsești totul atât de amuzant.

Era încă furios pentru că nu-l luase în serios, se gândi ea, și râse din nou fără să-i spună de ce.

Apropiindu-se de chei, fură întâmpinați de barcagiu, care cu expresii vehemente și folosindu-și ambele brațe, căuta să-i lămurească de ceva și temerile secrete ale lui Marc fură confirmate. Îi spuse Dellei:

– E cât se poate de perfect! Spune că vijelia asta n-o să se termine probabil până mâine dimineață și până atunci nu putem părăsi portul.

Dell se uită speriată la el.

– Dar trebuie să ajungem înapoi. Își îndepărtă părul ud de pe față. Brenda va face isterie și își va închipui că ne-am înecat. Trebuie să ne ducă!

Marc reluă discuția cu barcagiul, dar îi spuse Dellei că omul nu vrea în ruptul capului să părăsească portul; și că ar fi o sinucidere sigură dacă ar pleca.

– Dar ce vom face, în cazul ăsta?

– Va trebui să stăm aici, zise Marc cu o răbdare rece. E elementar, nu-i așa? Și o privi încruntat, ca și când ea ar fi fost vinovată de ce se întâmpla.

Mulțumesc lui Dumnezeu, se gândi Dell, că l-am văzut și astfel. N-aș putea iubi un bărbat care s-a înfuriat într-o împrejurare în fond minoră.

Nu avea nici cea mai mică idee ce gânduri negre frământau mintea lui Marc.

Barcagiul sugera îndatoritor că deși locul acela era înțesat de vizitatori, ar putea să le facă rost de o cameră de dormit la fratele lui, Jacques.

– Vă duc la Jacques.

Și urmară așa uzi singura străduță pe care abia dacă se putea merge cu o căruță trasă de un măgar. Îi conduse la o casă joasă, de culoare roz, acoperită de flori. Lumina lămpii era primitoare și Dell începu să-și facă idei plăcute despre un pat confortabil și ceva fierbinte de băut.

Îi întâmpină o franțuzoaică durdulie și negricioasă, care își ridică mâinile în semn de compătimire.

– A, micuții mei! Ce păcat, ce păcat.

După aceea, urmă o conversație între ea și barcagiu, Jacques și Marc, din care Dell, care era foarte obosită, udă și nefericită, nu mai încercă să înțeleagă nimic.

– Au deja trei turiști, îi spuse Marc, dar au o baracă în curte, de care ne putem folosi. Ce spui?

– Trebuie să acceptăm, spuse Dell epuizată.

Jacques îi conduse la o baracă de lemn, destul de spațioasă, având drept mobilă o bancă de lemn, un scaun și o sofa veche. Exista deja un șemineu în care ardea focul și o ladă cu lemne alături. Puse o lampă pe masă și lumina aurie dădu locului un aer prietenos.

– Mă duc să vă aduc niște lucruri uscate, le promise el.

Dell se duse repede lângă foc și-și întinse mâinile spre flăcări. Îl putea vedea pe Marc cu coada ochiului. Își scosese sacoul și-l scutura, stând în mijlocul încăperii, în cămașa lui albă. Dell se feri să se uite la el.

Jacques se întoarse cu un braț de pături și haine și un vas cu cafea fierbinte.

Apoi, după ce întrebă dacă au tot ce le trebuie, le ură noapte bune și plecă.

Marc trase sofaua aproape de șemineu, turnă cafea într-o cană și i-o oferi.

– Bea asta repede, cât e încă fierbinte.

– E fierbinte, mă frige!

– Cu atât mai bine. Și mai bine ar fi să-ți scoți lucrurile ude de pe tine.

Dell spuse:

– Da. Dar nu se mișcă. Dinții începură să-i clănțăne în timp ce stătea în fața focului.

– Nu trebuie să te jenezi de mine, continuă el. Mă întorc cu spatele. Dar trebuie să-ți scoți lucrurile ude de pe tine, altfel ți le scot eu.

Obrajii Dellei ardeau și o căldură care era mai mult decât fierbințeala lichidului pe care-l bea îi cuprinse întregul corp. Ciudată, această stânjeneală, absurdă chiar, de vreme ce zile întregi stătuseră la soare aproape dezbrăcați.

El îi aruncă îmbrăcămintea care arăta femeiască dintre cele aduse de Jacques și ea își scoase tremurând hainele ude, ștergându-se cu unul din prosoape. Exista printre haine o fustă care-i ajungea până la glezne și o bluză de dimensiuni mari, albastră. Dumnezeule, ce arătare era în lucrurile acelea! Nu avea însă ce face. Își răsuci mânecile și începu să-și usuce părul cu prosopul.

– E în regulă? se interesă el.

– Uf, răspunsul ei veni înfundat din prosop, și când își scoase capul și se întoarse, el se afla deja îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de-ai lui Jacques și un pulover de lână.

Se uitară unul la altul și izbucniră în râs.

– Dacă te-ai putea vedea...

– Îți convine să vorbești acum...

– Oh, dragul de tine...

– Dacă aș fi artist, te-aș picta îmbrăcată așa. Nu mai râdea acum și o luminiță se aprinse în ochii lui, după care continuă:

– Cu o fustă de primă doamnă și cu chipul care arată tocmai opusul.

Inima ei începu să bată puternic. Cu o curioasă detașare, se gândi că Brenda avusese dreptate. Fusese o nebunie să vină. Era ca și cum căuta cu orice preț

necazul. Dar nu avea cum să știe că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură. Păstrează-ți capul pe umeri, Dell... totul va fi bine, dacă-ți păstrezi capul pe umeri. Măcar dacă nu se va uita la mine.

Spuse cu voce tare:

– Mai ai cafea?

Se întoarse, mult prea grăbită să ia cana de pe masă și, din greșeală, atinse lampa cu mâneca și o răsturnă. Țipă când uleiul care cursese se aprinse și Marc se repezi să ia o haină udă și să-l stingă.

Întunericul se așternu în cameră și auzi vocea lui cu o anume îngrijorare:

– Te-ai ars? Draga mea, draga mea, te-ai ars?

Pe dibuite, ajunse la ea. Dell era încremenită, rigidă, tremurând. Se desprinse de lângă el, dar degetele lui se strânseră, prinzându-i brațul. Strânsoarea lor o durea, dar era totodată ca un extaz și voia ca extazul acesta să nu se mai termine. Putea să-i simtă respirația, grea și aproape, atât de aproape. Putea să-i audă chiar bătăile inimii, sau erau bătăile inimii ei, izbindu-i violent, sălbatic, pieptul? Nu știa. Poate că erau amândouă, inimile amândurora, bătând împreună.

Tremura. El o simți și brațele îi alunecară rapid în jurul ei, ținând-o strâns. Ochii ei se obișnuiseră cu

întunericul și la lumina focului reușiră să se vadă. Dell văzu licărul strălucitor din privirea lui, o venă zvâcnind la tâmplă, gura lui flămândă aproape de gura ei doritoare și murmurul lui abia auzit.

– Iubito, scumpa mea...

Închise ochii și mâinile ei se întinseră orbește încolăcindu-se după gâtul lui.

Se simți brusc complet nebună și complet sănătoasă. Nu știa care stare prevala. De ce mi-e frică acum? se întrebă ea. De ce am fost atât de proastă? Asta e fericirea. Asta am vrut tot timpul, această beatitudine completă.

– N-a fost nimeni ca tine, Dell. Am știut din primul moment. Îți amintești? Niciodată. Glasul lui șoptit o mângâia. O ridică în brațe. Ești atât de ușoară. Atât de mică și de fragilă încât te-aș putea frânge într-o mână...

Capitolul 4

– Draga mea, nu a fost greșeala lui Marc. N-avea de unde să știe că o să survină o furtună și că nu vom mai putea să ne întoarcem. Sigur că ți-ai făcut griji și îmi pare nespus de rău. Dar sincer, n-am avut ce face, nu?

Dell zâmbi vinovată din cada plină de spumă și Brenda, așezată pe un scaun de plută, privea cu o severitate care era în mod ciudat în contradicție cu frumusețea ei delicată.

– Cred că e datoria unui bărbat să rezolve o asemenea problemă. Ar fi trebuit să știe, zise ea cu vădită iritare. În fine, te-ai întors în siguranță și chiar dacă mi-au apărut câteva fire albe în păr imaginându-mi-te într-un mormânt acvatic, cred că putem să trecem peste incident și Bill poate să returneze banii cu care ceilalți contribuiseră la coroană. Să răspund la telefon?

– O, îngerașule, te rog!

Brenda traversă dormitorul Dellei și aceasta rămase în spuma vaporoasă, ascultând ce se vorbea.

– Bună... nu e Dell. Sunt Brenda. E camera Dellei, într-adevăr, dar ea este în baie... ei, cât putem de bine... Vreau să spun, din câte am auzit despre aventura voastră, ar fi trebuit să facă o pneumonie... foarte bine... îi voi spune.

– Marc? întrebă Dell cu o indiferență contrazisă într-un mod ciudat de obrajii care i se înroșiră.

– Cum ai ghicit? Nu crezi că apa e prea fierbinte? Arăți prea roșie. Te invită la prânz.

– Brenda, fii mai drăguță cu Marc, se rugă ea. Ești nedreaptă cu el, serios. Doresc teribil să te placă.

Brenda se uită la ea din pragul ușii și știu că aceasta era o Dell diferită de cea care plecase cu o veselie atât de sfidătoare în excursie. Nu mai era o fetiță care-l provoca pe omul sperietoare, gogorița aceea, care ar fi încercat s-o rănească. Crescuse, se maturizase. Avea o maturitate nouă, pe care Terry Kendall nu i-o acordase niciodată. O maturitate delicată, totuși. Era frumoasă astăzi, cu o frumusețe deosebită, aparte, care izvora dintr-o flacără interioară, strălucitoare. O asemenea

frumusețe nu putea avea decât o cauză; Brenda știa ce era și inima ei era plină de speranță și teamă pentru Dell.

– Voi încerca de dragul tău, zise ea cu blândețe. Dar recunosc că nu va fi ușor.

După asta, plecă. Nu avea nimic să-i mai spună Dellei. Era mult prea târziu pentru cuvinte. N-avea rost să-l mai mustruluiască acum pe Marc Winston. În plus, era posibil să fi fost nedreaptă și Brenda încerca să fi fost corectă cu el, dar era mai îngrijorată pentru Dell decât ar fi vrut să fie. După cum spusese Dell, reputația lui era ca a oricărui bărbat bogat, chipeș și neangajat în vreo legătură, numai dacă nu-i pretindeai să ducă viața unui călugăr într-o mănăstire. Femeile trebuia să alerge după un asemenea bărbat și probabil că Marc Winston nu făcea excepție.

Problema era ce are de gând să facă acum? se întrebă ea. Pentru Dell, vacanța aste e mai mult decât un simplu flirt. Se îndrăgostise profund de el, și sincer. De aceea, nu putea să facă nimic vorbind cu ea. Dar ce se întâmpla cu el? Se gândește oare la căsătorie? Greu de răspuns la aceste întrebări. Probabil că Dell însăși nici nu și le punea. Era din nou prea îndrăgostită ca să se gândească la viitor. Se spunea că dragostea e oarbă și era fericită în orbirea ei.

Singurul lucru care fusese real era noaptea trecută. Cel mai real și mai frumos lucru din viața ei. Îl iubea pe Marc și el o iubea la rândul lui; nimic altceva nu merita să le umbrească dragostea. El lăsase deoparte aerul nepăsător și vesel și asta era tot ce voise Dell.

Se simțea bine în cada plină cu spumă și retrăia fiecare mic detaliu cu intensitate, amintindu-și cum arăta Marc la lumina focului șemineului, umbrele ciudate pe care le aruncau pe pereți, amintiri amuzante, dragi. Amintindu-și fiecare inflexiune a vocii lui, senzația părului său ud de ploaie și începând să se usuce, formând bucle, toate o umpleau de încântare.

Își aminti panica teribilă care o cuprinsese când se trezise de dimineață și descoperise că el nu era alături de ea. Baraca era goală. Soarele strălucea și o pasăre cânta, dar pentru ea, în acele minute, lumea era întunecată.

Apoi îi auzise pașii. Ușa fusese deschisă și soarele își aruncă razele pe podea când el trecuse pragul.

Se aruncase direct în brațele lui.

– O, dragul meu, bângui ea. Eram singură și speriată. Am crezut că ai fugit și m-ai părăsit.

– Prostuță scumpă. O ținuse strâns, aproape de pieptul său acoperit cu puloverul împrumutat. Nu

mai ești singură, acum. Dormeai când Jacques m-a chemat afară. Fratele lui ne va duce acum. Ești gata?

– E devreme, așa-i?

– Destul de devreme. E spre binele nostru. Nu avem nevoie să fim așteptați de prea multă lume, nu? Putem să folosim lucrurile astea; așa sărăcăcioase, sunt mai puțin evidente decât cele cu care eram îmbrăcați aseară. Și Antoine, acesta e numele barcagiului, le va aduce înapoi.

Stătuse și privise de jur-împrejur baraca sărăcăcioasă, părăsind-o împotriva voinței ei, gândindu-se că o parte din ființa ei va rămâne acolo. Apoi, Marc o luase pe după umeri și o condusese afară.

Și acum, Marc o invita să ia cu el masa de prânz.

Se îmbrăcă îngrijit, cu mare atenție, pentru el. Era cuprinsă de timiditate când coborî în hol și dădu de el așteptând-o, dar se topi repede sub privirea lui și atingerea mâinii lui. Pentru ea, toate astea aveau însemnătate, sentimentul că aparțineau unul altuia.

– Obosită? o întrebă el cu blândețe.

Ea clătină din cap.

– Mă simt ca și cum n-aș mai putea fi iarăși obosită.

– Hai să bem ceva.

Soarele era arzător și strălucea puternic, în timp ce el o conducea afară din hotel. Se duseră la cel mai popular bar din stațiune și Marc comandă două martini.

– Pentru tine!

– Pentru noi! replică ea cu delicatețe. Duse paharul lângă al lui și ciocniră. Cineva trebuie că atinsese brațul lui Marc pentru că el scăpă paharul și acum se uita la cioburile răspândite pe jos.

Scoase o exclamație înăbușită și Dell îi remarcă atunci o paloare pe care n-o mai văzuse înainte.

Își dădu seama că el nu realiza cum arăta, că tocmai descoperea ceva tainic, fapt care o sperie.

– Marc, ce s-a întâmplat?

Nu păru s-o audă. Dar glasul ei îl trezi la realitate și privirea se tulbură.

– Idiot neîndemânatic, râse el scurt. Mi-a fost teamă să nu se împrăștie pe rochia ta.

Comandă un nou martini. Era cât se poate de normal și indiferent acum, dar Dell nu se simțea la fel. Numai în acea secundă se gândise la rochia ei. Și nici nu putea fi sigură că brațul lui fusese atins de cineva. Paharul alunecase ca și cum degetele lui ar fi amorțit și nu-l mai putuseră ține sau să-l ducă la buze.

Duse mâna după cel de-al doilea pahar pe care barmanul i-l întinsese pe tejghea.

– Uite așa, acum. Zâmbea de această dată din nou cu acel zâmbet care-i fermeca inima. Mai mult noroc data viitoare!

Dell observă cu o detașare ciudată că el nu răspunsese toastului ei.

***

Veni după o săptămână. Era o telegramă de la Gregory Lovat care sosi o dată cu micul dejun.

„Te rog să te întorci imediat cu avionul stop Netta se dă peste cap și totul este aranjat să înceapă în septembrie stop Nu pot să mă descurc fără tine și mă voi revanșa stop al tău fără rezerve Greg“

Dell o citi cu atenție, dându-și seama ce însemna, în primul rând, confruntarea cu faptele.

Mai avea încă cinci zile din vacanța ei, cinci zile care aveau o importanță deosebită. Era de neconceput să-l lase baltă pe Greg. Dell nu putea face așa ceva. Nu lăsase pe nimeni baltă în viața ei.

Dar telegrama o trezise brusc la realitate.

Trăise de la o zi la alta, ca și când vacanța ei ar fi durat o veșnicie, plutind cu ochii închiși pentru că era mai fericită astfel.

Ea și Marc făcuseră împreună aceleași lucruri, înotând, călătorind, mergând la alergări de cai, încercându-și puțin norocul la joc, ca și când această perioadă, când erau împreună, lenevind ore în șir după cum aveau chef, nu se va sfârși niciodată.

Nu vorbiseră despre viitor niciodată când, în ciuda ochilor ei închiși, nori mici umbriseră strălucirea soarelui ei propriu și un fior rece îi cuprinsese inima.

Momente când simțise că Marc se schimba într-un fel pe care nu-l putea defini, că era mai puțin în largul lui cu ea.

Dell împături telegrama lui Greg cu degete absente, exacte. Privirea ei se îndreptă spre ceas. Deja formația ei de secretară conștiincioasă se făcea simțită, obligând-o să renunțe la viața privată și să se conformeze solicitării.

Ridică receptorul și ceru recepția. Puteau să-i spună ora la care pleca următorul avion și să-i facă rezervarea corespunzătoare? Ceru să i se trimită nota de plată în cameră.

Apoi începu să-și împacheteze lucrurile în valize, deschizând toate sertarele și șifonierul. Nu era nevoie să se grăbească pentru că avionul pleca abia după-amiază și era încă devreme, dar era o treabă care trebuia făcută.

Era totodată un lucru care putea fi făcut mecanic în timp ce mintea ei era preocupată de alte gânduri.

Nu putea să plutească așa cum o făcuse până atunci. Trebuia să deschidă ochii și să se confrunte cu situația.

Îl iubea pe Marc, atât de mult încât fără el viața i se părea un drum pustiu care se întindea fără sfârșit în fața ei... Dar problema era dacă și el simțea același lucru. Sau Brenda avea dreptate și totul nu fusese pentru el decât un mod agreabil de a-și petrece timpul, o relație trecătoare pe care s-o uite repede și să treacă la altele.

– Nu, spuse ea și se simți ca o proastă când se trezi că vorbește singură. Nu, nu cred asta. Nu trebuia să-și facă probleme în privința viitorului până când apărea el. Marc nu avea de unde să știe că vacanța mea s-a redus cu cinci zile. Fir-ar să fie, Greg, nu, îmi pare rău, Greg, nu e vina ta.

Rămase nemișcată și mâinile i se strânseră pe rochia de satin pe care o ținea și brusc știa ce avea de făcut.

Își puse pălăria și ieși afară în soarele strălucitor. Erau puțini turiști care se plimbau acum. Luă un autobuz care o duse pe coasta minunată unde Marc avea închiriată o vilă, la vreo doi kilometri în afara orașului.

Coborî din autobuz la circa o sută de metri de vila lui, o casă joasă printre palmieri și oleandri. Trecu prin poarta de fier forjat și străbătu o alee mică, gândindu-se că acesta era lucrul cel mai bun pe care îl putea face. Trebuie să-l văd înainte de plecare, ca să-i spun și să-mi iau rămas bun. Vom face unele planuri, dar nu ne-am fi putut lua rămas bun la hotel, unde e greu să găsești intimitate. Făcuse bine că venise aici.

Sună și menajera lui deschise ușa, aranjată frumos cu șorțul alb și părul cenușiu.

– Mademoiselle! O cunoștea pe Dell, care mai fusese la vilă o dată sau de două ori cu Brenda și Bill, dar zâmbetul ei de bun venit era reținut și îngrijorat.

– Domnul s-a trezit? Dell era puțin nervoasă acum. E deosebit de devreme, știu, dar...

Din spatele menajerei se auzi un râs, un râs feminin, malițios și sacadat, după care apăru Joan Contour.

– Bună, spuse ea cu o agresivitate fățișă. E al naibii de devreme, nu? Prefer să mă trezesc devreme când ziua este călduroasă, dar sunt momente când...

Dell o privi cu o mânie care-i puse un nod în gât. Ce căuta aici Joan Contour?

Una din armata de femei căutătoare de plăceri, cum îi spusese Marc și simțise dispreț în glasul lui. Dell nu se mai gândise la ea. Era ultima persoană pe care se aștepta s-o găsească la vila lui Marc la ora aceea a dimineții.

Dragostea ei pentru el se lupta cu supărarea ei. Nu trebuie să trag concluzii pripite, se gândea. Poate exista vreun motiv plauzibil pentru care se afla acolo. Cel puțin să-i dau o șansă să se explice.

Ignoră remarca celeilalte și se întoarse să-i vorbească menajerei, dar femeia dispăruse, se strecurase discret cu buzele strânse, cu ochii tulburi. Ce putea face acum? se întrebă Dell. Acum, când trebuia neapărat să-l vadă pe Marc?

– Marc... începu ea. Ochii căprui ai Joanei Contour străluciră și gura i se strâmbă într-un rânjet acru zeflemitor. Clătină din cap cu regret exagerat.

– Mă tem că nu e aici, copila mea. Cred că este alături de o rudă bolnavă. N-are nimic de-a face cu mine, te asigur, așa că nu trebuie să te uiți ucigător la mine. Capul i se înclină într-o parte. Ne-am mai întâlnit, bineînțeles. Ești ultima iubită a lui Marc, nu? Iar eu sunt penultima. Avem multe în comun.

– Nu prea cred, ripostă Dell, incapabilă să-și stăpânească disprețul și iritarea din glas.

– Greșești, să știi! zise cealaltă batjocoritor, deși pentru o clipă un licăr care nu era batjocură, ceva ce aducea mai mult a durere i se citi în ochi. Nu trebuie să-ți pierzi timpul urându-mă...

– Nu te urăsc...

Nu era adevărat, dar recunoscând că urăști pe cineva dai oamenilor o oarecare importanță.

– Dacă Marc nu e aici, făcu o pauză și continuă cu tărie, poate îi transmiți un mesaj când se întoarce? Spune-i că am venit pur și simplu să-mi iau rămas bun pentru că trebuie să mă întorc imediat la Londra.

– Nimic altceva?

– Nu.

– Ești o fată deșteaptă, nu-i așa? Mai deșteaptă decât am fost eu. Aceasta e singura modalitate de a te purta cu Marc. Să-i spui la revedere înainte de a ajuge să-ți spună el. Privirea ei deveni brusc tăioasă. Sau l-ai găsit liber?

– Să-l găsesc liber? repetă Dell surprinsă. Joan Contour o studie cu viclenie și râse. Și Dell se simți înghețată și tremură în plin soare.

– Nu cred! speculară ochii căprui. Nu, nu cred. Cred că dragul de el te-a ținut în șah și pe tine. N-ai știut că are o soție, nu?

Holul pardosit cu piatră era întunecos din cauza jaluzelelor trase și în întuneric ochii Joanei Contour străluceau agresiv.

N-ai știut că are o soție? Cuvintele răsunau în urechile lui Dell cu inflexiuni diferite: are o soție, are o soție...

La început tare, apoi într-o șoaptă batjocoritoare. Aproape de urechea ei, apoi de la distanță, dintr-un colț umbros. Dell observă cu surprindere că buzele Joanei Contour nu se mai mișcau, dar ea continua să le audă.

Nu le credea...

Minte, desigur. M-a urât chiar de la prima dată când m-a văzut. A fost gelosă tot timpul, pentru că Marc m-a preferat pe mine. Aș fi făcut la fel în locul ei... mă urăște și este geloasă. Crede că dacă mă poate speria și o să plec...

Asta era partea emoțională a creierului ei, revenindu-și cu îndârjire din durere și înarmându-se împotriva ei cu orice armă, chiar cea mai slabă. Refuza

să admită și să accepte. Dar cealaltă latură, latura rațională, o determină să înregistreze înfățișarea femeii.

Avea părul ciufulit, pungi sub ochi, buzele strânse amarnic, iar rochia arăta de parcă dormise în ea.

Dell se gândi, brusc, la rece, speriată. Avu un șoc. Era adevărat. Nu încearcă numai să mă sperie, ci îmi spune adevărul. Dar de unde știa?

Se încruntă. Ce făcea Joan Contour acolo, la vila lui Marc, la acea oră a dimineții, în starea aceea nenorocită?

Ca și cum ar fi pus întrebarea cu voce tare, gura acesteia se strânse și mai amarnic.

– Așadar, nu știai? Suntem două, nu-i așa? Lăsându-l pe Marc să ne înșele... Poate că n-aș fi aflat...

Noi. Lady Joan Contour și eu. O durea să fie asociată cu femeia cealaltă, dar voia să mai asculte.

– Am venit aici noaptea trecută. Presupun că am băut câteva pahare, altfel n-aș fi făcut-o. Dar te uram cumplit și, de asemenea, îl uram și pe el. Înțelegi, am crezut cândva că mă voi căsători cu el.

Râse. Un râs lipsit de veselie. Un râs amarnic, autozeflemitor.

– Amuzant, nu? Ideea mi-a venit aseară și m-am gândit că aș putea obține ceva dacă-l găsesc singur. Părea că merită să încerc. M-am pregătit de acțiune cât am putut de bine și Marc s-a plictisit. Așa că a scos adevărul la iveală că era căsătorit și că-mi pierdeam timpul cu el.

Dell simți că inima i s-a oprit să mai bată, vizualizând scena.

– O, în modul cel mai curtenitor și fermecător, zise cealaltă cu glas scăzut. Totuși, a fost un șoc și mi-am dat seama că nu mai am nimic de făcut decât să-mi înec amarul. Presupun că am leșinat și nu i-a convenit să mă ducă înapoi în starea în care eram pentru că m-am trezit în dimineața asta pe canapeaua de aici. Din ce spunea menajera, a primit un telefon. în dimineața asta, aflând că o mătușă de a lui de la Nisa e pe patul de moarte și a plecat fără să spună la revedere. Presupun că nu-l putem acuza.

Ridică o mână și-și îndepărtă părul de pe față. Ostilitatea îi dispăruse din privire. Îi aruncă lui Dell o privire aproape compătimitoare.

– A fost un impostor și pentru tine, nu? Dar nu i-o iau în nume de rău. Nu merită. Se pare că e căsătorit de ani de zile, dar nu consideră necesar s-o spună. Își

face mendrele și o păstrează ca rezervă când gluma se îngroașă. Din nou acel zâmbet lipsit de veselie îi marcă chipul și continuă: trebuie că am fost foarte răutăcioasă și le-a fost greu să se descurce cu mine noaptea trecută.

Dell făcu un gest vag cu mâna. Dacă n-ar mai vorbi...

Acum, începea să înțeleagă toate acele lucruri pe care nu le înțelesese înainte despre Marc. Tăcerile lui, acea privire tainică, întunecată, care îi apărea în ochi uneori. Observase deseori cum acei ochi clari și luminoși aveau ceva abscons. Acum știa de ce, erau un paravan pe care ceilalți nu trebuia să-l pătrundă.

Acum putea înțelege dispoziții sumbre când înțelegerea lor părea umbrită de un nor. Și brusc, își aminti ziua când toastase pentru ei, „Pentru noi!“ și paharul îi alunecase dintre degete și se spărsese, după care râsese, comandase un alt rând de băuturi și nu răspunsese niciodată acelui toast.

Se gândea acum cu tristețe că fusese onest cu ea, în felul lui. Dar, o, dacă mi-ar fi spus! Ar fi trebuit să-mi spună adevărul, să-mi fi spus că nu e liber. N-ar fi fost nici o diferență, dar ar fi trebuit să-mi spună.

Tremura, deși nu-și dădea seama până când glasul Joanei se auzi din nou:

– N-ai vrea să stai puțin jos? o întrebă ea. În glasul ei nu mai era nici o maliție sau ciudă. Ostilitatea putea să ia sfârșit de vreme ce amândouă fuseseră înșelate.

Dell dădu din cap.

– Nu, mulțumesc. E cazul să mă întorc. Trebuie să iau un avion spre Londra. Glasul îi suna ciudat și pentru propriile urechi; parcă ar fi fost un disc, suna atât de ireal, cuvintele fiind lipsite de orice avânt.

Se întoarse și merse pe aleea scurtă până la poartă și ieși, lăsând-o pe Joan Contour să se uite după ea.

Păruse o eternitate, dar întreaga conversație durase absurd de puțin.

Așa se întâmplau lucrurile importante ale vieții, ca un film cu mișcare încetinită?

S-a trezit domnul? Domnul este plecat. Domnul are o soție. Mulțumesc, e cazul să plec...

Aceasta era toată povestea, pe scurt. Scena succintă îi trecu din nou prin fața ochilor ca un film de desene animate viu colorat.

În definitiv, se gândi ea cu tristețe, viața însăși poate lua sfârșit astfel, cu o repeziciune crudă și neîndurătoare. Un copil pe stradă, un șofer neatent și sfârșitul întunecat...

Mergea cu pas sigur. Culorile zilei erau strălucitoare și arzătoare. Soarele o bătea în cap și arunca în

urmă o umbră scurtă pe caldarâm. Autobuzul către St. Simon o depăși, dar nu-i făcu semn. Nici măcar nu-l văzu.

Din fericire, Brenda încă nu se trezise, când ajunse la hotel. Brendei îi plăcea să lâncezească în pat, mâncând cornuri și bând cafea. Își făcu apariția când Dell își recăpătase stăpânirea de sine și protestă că trebuia să-și scurteze vacanța. Dar în spatele acelor lamentări se simțea un sentiment de ușurare. Nu fusese capabilă să se descotorosească de acele simțăminte de responsabilitate pentru Dell, fusese îngrijorată în legătură cu Marc Winston și o dată ce Dell se afla din nou la Londra, responsabilitatea ei înceta.

Numai când ea și Bill o conduseră pe Dell făcu o referire la el:

– Ce s-a întâmplat cu Marc? întrebă ea, în ultimul minut curiozitatea învingându-i discreția. Eram sigură că va fi aici cu flori și ciocolată și tot felul de atenții. Nu te-ai certat cu el, nu?

Zâmbetul Dellei fu strălucitor și destul de convingător.

– O, nu! zise ea. A trebuit să se ducă la Nisa, la o mătușă bolnavă.

Numai după ce avionul plecase, Brendei îi fu neclar de unde știa Dell acest amănunt.

***

Gregory Lovat o aștepta pe Dell la aeroport. Acesta era unul din gesturile frumoase ale lui Gregory, se gândi Dell recunoscătoare. Puteai fi numai secretara lui, dar te trata ca pe o ființă umană, ca pe oricine.

– Îngerașule, zise el sărutând-o ușor pe frunte. Mi-ai salvat sănătatea mentală, dacă nu viața. Te simți puternică?

– Puternică, zâmbi ea.

– Mulțumesc Cerului pentru asta.

O conduse până la mașină, făcându-i un comentariu despre viață în general – avea o privire întunecată asupra ei în acel moment – pentru care îi era sincer recunoscătoare. Atâta timp cât vorbea, ea putea să tacă. O dată ce începea, nu mai avea nevoie de nici un stimulent. Nu-și dădea seama că în timp ce vorbea o studia pe ascuns, găsind ceva în tăcerea ei care depășea simpla lipsă de cuvinte. Ceva care îl determină s-o întrebe îndată ce plecară de la aeroport:

– Rău de avion?

– Nu în mod serios.

– Oricum, arăți frumos bronzată. Te-ai distrat bine?

– O, minunat.

Se aplecă în față, cu privirea la drum și una dintre sprâncene i se ridică puțin. Minunat era un cuvânt pe care Dell îl folosea rareori. Dar la ea avea ceva dintr-o monedă falsă. Deveni la rândul său tăcut, digerând spusele ei și acum Dell se grăbi să vorbească, puțin nerăbdătoare.

– Spune-mi ce s-a întâmplat? întrebă ea. Despre piesă, vreau să spun. Telegrama ta era cam alarmantă.

– Copila mea, a fost ultimul strigăt la unui suflet chinuit. Se uită din nou la ea. Te-ai supărat pe mine că te-am smuls de la eventualele tale distracții?

– Desigur că nu! Nu fi prost!

Reușise să-i răspundă cu ușurință. Dar, se gândi el, nările ei aveau ceva deosebit și mâinile le ținea foarte strâns pe geanta din poală. Ceva nu era în regulă. Fusese un prost că nu-și dăduse seama, pentru că o cunoștea foarte bine pe Dell și Gregory Lovat nu era nici pe departe un prost.

Ceva nu era în regulă. Ce?

Era cu gândul încă la Terry Kendall? Dell îi spusese puțin despre chestiunea asta înainte de a pleca în vacanță și ceea ce-i spusese fusese însoțit de un zâmbet strălucitor, nepăsător. De data asta, nu mai era o nepăsare veselă.

Se încruntă puțin și începu să vorbească despre piesa care era încă pe masa de lucru. Dar mergea bine. Ideea era de a o prezenta puțin pe West End și apoi să ajungă cu ea la New York, unde piesele englezești și actorii englezi erau în vogă. Netta Dupres era cea mai mare problemă, era dificilă, vrând să le facă pe toate cum vrea ea. Se pierdea timp și timpul era un factor vital.

Era liniștitor să-l asculți relatând asemenea lucruri. Puteai să-l asculți cu o ureche și să te gândești la altceva, cu toate că ar fi vrut să nu se mai gândească la nimic, să-și scoată totul din cap.

Nu încă. Nu putea încă să se elibereze de visuri și coșmaruri. Visul că Marc se gândea la ea, coșmarul discuției cu Joan Contour la ușa vilei lui Marc. Nu putuse încă să găsească un antidot pentru durerea pe care o simțea în inimă.

Gardurile vii de pe marginea șoselei alunecau pe lângă ei și ea se gândi la frumusețea mașinii bej

a lui Marc și se întrebă cine va persoana care va călători cu ea, alături de Marc, sub soarele Rivierei.

Brenda o prevenise, chiar de la început și ea refuzase să asculte. Râsese și-i spusese Brendei că-i plăcea focul. Că era amuzant să se joace cu focul.

Amuzant. Asta fusese la început. Ei bine, se amuzase cât se amuzase. Dar nu s-a oprit la amuzament. La urma urmei, Brenda fusese înțeleaptă și ea fusese stupid de oarbă. Se purtase cu ea însăși așa cum mizase fisele la ruletă și pierduse.

Fusese atât de sigură pe ea însăși! Atât de sigură că nimeni n-o va mai răni după Terry. Acum știa că rana provocată de Terry nu fusese gravă. În douăzeci și patru de ore de când îl cunoscuse pe Marc, îl uitase pe Terry. Mersese cu veselie înainte, încălzindu-și inima pe care Terry o răcise la focul pe care Marc îl aprinsese în ea. Acum se arsese și, cu toată hotărârea ei de a uita, știa că cicatricele vor rămâne pentru toată viața.

Își bătuse joc de ea, desigur. Dar totul depindea de modul cum privești lucrurile. Este o nebunie să iubești un bărbat care nu se sinchisise să-i spună că era însurat?

Și dacă Marc i-ar fi spus? Ar fi schimbat cu ceva situația? Putea ea pretinde cu adevărat că Marc o

înșelase luându-i tot ce avea și neoferindu-i nimic în schimb? Știind prea bine că nu avea nimic de oferit! Îi repugna genul de târguială la care se gândea, îmi dai ceva și îți dau în schimb altceva! Dă-mi un inel, promisiunea de a ne căsători și în schimb îți dau dragostea mea...

Îl iubise pe Marc deoarece l-ar fi iubit oricum, și asta era tot ce putea spune.

Aparent, era căsătorit de ani de zile, dar nu considerase necesar să-i menționeze acest lucru. Vrusese să se distreze și să se descotorosească de ea dacă îl sâcâia, folosind această motivație.

Cam așa sunaseră explicațiile Joanei Contour, care continuau să-i răsune în urechi, făcând-o să se cutremure.

Asta o durea atât de teribil încât i se părea insuportabil. Fusese pur și simplu „un amuzament". Fără îndoială, dacă l-ar fi văzut în dimineața aceea, așa cum încercase și dacă ar fi considerat că îi face greutăți ca Joan Contour, s-ar fi debarasat de ea...

Cel puțin, slavă Domnului, nu-l văzuse, nu mai îndurase și acest calvar. Fusese destul de greu să asculte destăinuirile Joanei. Din partea lui, ar fi fost pură agonie...

– ... am spus că femeia aceasta este acid sulfuric?

Glasul lui Greg o trezi la realitate. Știa, bineînțeles, că vorbise tot timpul, dar nu auzise nimic din ce-i spusese.

Acum, tonul lui ridicat îi reclama atenția.

– Ce femeie? întrebă ea prostește.

– Știu că n-ai ascultat, o acuză el.

– Problema ta e să conduci, Greg. Îmi spuneam rugăciunile. Poate că dacă piesa ta va fi un succes, îți vei putea permite un șofer.

De mașina lui Greg se ocupa un garaj-service și el o conducea cu o vervă și o violență ca a șoferilor de taxi din Paris. Se uită dezaprobator la ea.

– Ești impertinentă, fetițo. Să lăsăm asta. De mâine, ne apucăm de treabă pentru că avem o sumedenie de lucruri de făcut.

Și zilele începură să se desfășoară în nota obișnuită la agenția lui Greg.

Într-adevăr, în primele zile se ducea glonț să ia corespondența, în speranța că vreunul din plicuri avea numele ei înscris pe el. Se întorcea cu inima grea ca de plumb. Obișnuia să se întrebe dacă voia cu adevărat ca el să-i scrie. Poate cel mai bine ar fi ca totul să se termine.

Dar nu putea crede că se sfârșise totul. Desigur, își spunea, îi va scrie într-una din aceste zile, cerându-i înțelegere și stabilind o nouă întâlnire. S-ar putea ca el nici să nu știe că ea aflase despre căsătoria lui.

Și deși nu-i dăduse adresa ei din Londra, știa că lucrează pentru Gregory Lovat. Ar fi fost foarte ușor să ia legătura cu ea, dacă voia s-o facă.

A trecut o săptămână. Apoi încă una. Poșta nu-i aduse nici o scrisoare. N-a ridicat niciodată receptorul ca să audă glasul lui la celălalt capăt al firului... așa că...

Se terminase. Dacă ar fi vrut să ia legătura cu ea, ar fi făcut-o de mult. Nu era genul lui Marc să nu obțină ceva dacă voia.

Cu inima îndurerată, acceptă faptele. În parte de dragul lui Greg și apoi pentru ea însășI, se cufundă din ce în ce mai adânc în rutina zilnică muncii de secretară. Cerul albastru și soarele arzător al Rivierei dispărură ca și când n-ar fi existat niciodată. Londra puse stăpânire din nou pe ea și munca ei, care devenea pe zi ce trecea mai captivantă. Pentru că acum „Întoarceri fericite“ începuse să intre în repetiții și petrecea ore întregi într-o sală întunecată cu un bloc-notes pe genunchi, alături de Greg, în timp de Netta

Dupres se mișca pe scena pe jumătate luminată, dând viață miraculos de bine replicilor scrise de Greg.

Era fără îndoială o actriță strălucitoare. Ca femeie însă, Dell o ura. Era ca un tigru care înghite bărbații în rolul pe care Greg îl scrisese pentru ea. Oare fusese ceva real în ceea ce spusese Greg când veneau de la aeroport? Sau era faptul că Netta Dupres pur și simplu prindea orice bărbat în vraja ei?

Privind-o pe scenă, privindu-i ochii căprui arzând mocnit, părul care-i strălucea atât de puternic în lumina reflectoarelor, Dell fu frapată brusc de un nou gând. Era mai în vârstă, mai dură și mai deșteptă, dar în fond, același gen ca Joan Contour.

Inevitabil, gândul îi readuse amintirea celeilalte femei. Cu durere în suflet, Dell închise o clipă ochii. Zadarnic.

Pentru că putea să închidă ochii și să nu mai vadă teatrul și pe femeia de pe scenă, dar nu putea să șteargă cealaltă imagine atât de puternic gravată în memoria ei. Nu putea decât spera ca timpul binecuvântat s-o atenueze puțin.

„Întoarceri fericite“ avu premiera în ultima săptămână a lui septembrie. Greg avea niște emoții

atât de puternice încât Dell își propuse să fie cât putea de calmă. Era desigur la fel de emoționată în legătură cu piesa, dar triumful sau eșecul erau ale lui. Rolul ei era de sprijin, un rol mai mic. Nu visa că ziua următoare îi va aduce ceva semănând a comedie, sau ceva ca o tragedie, în propria-i viață.

Se întâlni mai întâi cu comedia. Gregory alesese să lucreze într-un birou obișnuit, mai luxos decât cel dinainte, totuși, în spatele lui St. James și ieșise să mănânce de prânz la ora unu când se întâlni din întâmplare cu Terry Kendall. Își dădu seama că nu era prea potrivit să spună că s-au întâlnit din întâmplare. Era evident că o așteptase și veni spre ea când abia păși pe stradă.

– Dell, spuse el, punând o mână pe brațul ei și luând-o înapoi destul de nervos.

Se uită uimită la el. Într-un fel, nu se așteptase să-l mai vadă vreodată.

– Bună, Terry!

– Dell, a trebuit să te văd. Să vorbesc cu tine. Am mașina după colț, vrei să iei masa cu mine?

Soarele era strălucitor, orbind-o după semiîntunericul din clădire și nu-l putea vedea prea clar. În orice caz, nu pe Terry din amintirile ei. Văzu

un tip obișnuit, tânăr, care stătea alături de ea, bâlbâindu-se. Era ciudat, se gândi ea, nu-și amintea să-l fi văzut pe Terry bâlbâindu-se vreodată. Fusese întotdeauna atât de sigur de el.

Și mai ciudat încă, era faptul că nu simțea nici supărare, nici indignare în surpriza ei. Era lipsită de orice sentiment.

Să ia prânzul cu el?

– Nu cred că... începu ea aproape automat, dar el o întrerupse înainte de a putea termina fraza.

– Te rog, Dell! O, bănuiesc că nu voiai să mă vezi. De aceea, m-am gândit că cel mai bine este să te iau prin surprindere. Am vrut să-ți scriu sau să-ți telefonez, dar m-am gândit că n-ar fi potrivit. Trebuie să vorbesc cu tine.

– De ce, Terry? Realmente nu mai avem nimic să ne spunem unul altuia, nu?

Vorbise cu blândețe. Foarte ciudat, într-adevăr, dar era foarte ușor să fie blândă cu el. A crezut cumva că-i frânsese inima?

– E ceva ce vreau să-ți spun. Nu vrei să mă asculți, cel puțin?

Totul părea fără rost, dar la urma urmei, dacă voia atât de mult să stea de vorbă cu ea, de ce nu l-ar

asculta? Nu putea s-o rănească, orice putere pe care o avusese asupra ei dispăruse de mult. Ridică din umeri și el interpretând corect tăcerea ei, o luă din nou de braț, cu mai multă siguranță de data asta.

Ușor amuzată, descoperi că parcase mașina într-o fundătură, după colț. Fusese oare atât de speriat că dacă ar fi văzut-o l-ar fi evitat și astfel ar fi pierdut șansa de a o aborda? Nu era în firea lui Terry să manifeste atâta nervozitate.

Îl privi curioasă pe când își croia drum pe străzile aglomerate ale West End-ului. Fusese îndrăgostită cândva de el? De acest tânăr înalt, teribil de obișnuit? Avusese cândva puterea să ajungă la inima ei? Nu-și făcea griji că lua prânzul cu el, dar nu voia să piardă prea mult timp deoarece mai avea multe de făcut pentru Greg.

Se îndreptă direct spre ceea ce fusese restaurantul lor preferat din Soho. Era un local mic și liniștit, unde mâncarea era excelentă și Terry fusese întotdeauna interesat de mâncare. Chelnerul șef îi salută cu efuziune, făcându-i să înțeleagă că le simțise lipsa. Dell îi zâmbi bărbatului, murmurând că fusese plecată și acesta îi conduse imediat la o masă discretă dintr-un colț.

Masa lor obișnuită, ce ciudat părea totul! Și mai ciudat să-ți amintești că la această masă Terry o ceruse în căsătorie. Evident, nu era liberă din întâmplare, ci fusese rezervată. Pe masă se afla o vază cu boboci de trandafiri roz, în timp ce celelalte mese aveau gladiole galbene. Bobocii de trandafir roz, florile ei preferate. Inima ei tresări. Marc îi trimisese boboci de trandafir roz. Într-un fel, nu-i mai voia de la Terry. Făcu semn cu capul către ei în timp ce se așezau.

– Ai fost foarte sigur de mine, nu? întrebă ea cu răceală. Masa asta, florile...

El o privi cu seriozitate.

– N-am fost niciodată mai puțin sigur în viața mea, recunoscu el. Dacă ai fi spus nu, masa și florile n-ar fi contat. Dar mi-am spus că poate te conving să vii.

Ea își scoase mănușile, întrebându-se dacă Terry dădea dovadă de cel mai îngrozitor prost gust în organizarea unei scene ca aceea sau dacă strategia lui era mai inteligentă decât îl credea în stare. Și despre ce era vorba? Află în curând, deoarece Terry trecu direct la subiect, fără nici un preambul.

– Dell, nu pot să trăiesc fără tine. Am fost distrus din ziua când ne-am văzut ultima oară. Se opri, apoi începu

din nou. Te-ai simțit prost că te-am lăsat baltă, dar trebuie să știi că am încercat să fac cum era bine pentru toți.

Îl privi cu gravitate.

– Da, Terry, știu, încuviință ea cu blândețe.

Nu-l ura, nu-l disprețuia și nu-l mai condamna, așa cum o făcuse înainte. Putea chiar înțelege punctul lui de vedere cu o claritate lipsită de ranchiună.

– Ai făcut ce trebuia. Eu am fost nerezonabilă în ziua aceea. Presupun că așa sunt femeile, nerezonabile.

Chipul lui grav se lumină. Privirea lui se însufleți și întinse mâna după mâna ei.

– Atunci, totul e în ordine, draga mea? Putem lua totul de la capăt?

Dell îl privi fix. Fusese întotdeauna atât de stupid? Nu avea nici o idee despre ce-i făcuse, în ziua aceea, pe vârful Hindhead?

– Te iubesc atât de mult! A fost nevoie de săptămânile astea blestemate fără tine ca să-mi dau seama cât de mult te iubesc. Nu mă pot descurca fără tine. Cuvintele reveneau unul după altul, în înflăcărarea lui. Ne căsătorim imediat ce obținem autorizație și actele necesare.

Dell nu se sinchisi nici măcar să-și retragă mâna. Se uita cu ochi goi la el.

– Dar, Terry, nimic nu s-a schimbat. Unchiul Eustace se află încă în închisoare și eu îi sunt încă nepoată.

– Poate că eu m-am schimbat. Roșeața i se accentuă. Poate că nu-mi mai fac probleme și nu mai vreau să fiu înțelept. Tot ce știu este că trebuie să mă însor cu tine, oricare ar fi urmările.

Ar fi putut să râdă pentru atâta lipsă de tact. Pentru moment nu spuse nimic – un chelner îi servea și ea așteptă până ce acesta dispăru. Apoi zise pe un ton tăios:

– Nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea să mă fi schimbat?

– Ce vrei să spui? întrebă el. Pur și simplu nu-i trecuse prin minte că se putea ca ea să fi încetat să-l iubească. O abordase cu precauție pentru că nu știa cât de mult îi fusese rănită mândria, că s-ar putea să refuze să-l asculte. Acum că-l ascultase, era convins că nu trebuia decât să spună limpede că vrea să se însoare cu ea și-i va cădea în brațe. Părea aproape comic în îngâmfarea lui.

Și totuși, la urma urmei… Să presupunem că mă mărit cu el.

Nu putea să sufere la infinit. Dar ce-i adusese această relație în afară de durere?

Câți oameni se căsătoresc din alte motive – convenienţă, câștiguri materiale sau pur și simplu pentru că voia un cămin?

Terry era înstărit, sau cel puțin familia lui. Putea să-i ofere o viață foarte plăcută, foarte confortabilă. Și, la urma urmei, erau aceiași oameni din timpul scurtei lor logodne, până ce nefericita întâmplare cu unchiul Eustace îi despărțise și ea plecase pe Riviera în acea stare de spirit de nepăsare amarnică.

– Când îți voi spune, n-o să mai fii atât de dornic să te căsătorești cu mine, Terry.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Ce tot vorbești? Ți-am spus, vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau asta mai mult decât am vrut ceva în viață.

– Și eu am simțit cândva la fel, spuse ea cu tristețe. Numai că, vezi tu, nu mai sunt așa.

– E numai din cauză că ești încă supărată de toată tărășenia asta nenorocită, spuse el. Povestea aceea cu unchiul tău a fost o lovitură neplăcută pentru noi toți, dar aproape s-a uitat. Nu te-ai schimbat realmente. Dell, o să simți din nou la fel. O să te ajut eu!

– Nu e atât de simplu, spuse Dell, liniștită și fermă. Vezi, cât timp am fost plecată, am întâlnit un bărbat de care m-am îndrăgostit, într-un fel, acum știu, cum nu te-am iubit pe tine.

– Așadar, asta este? Buzele i se albiră. Și te vei căsători cu el?

Dell clătină din cap.

– Chestiunea căsătoriei nici n-a fost menționată între noi, spuse ea și glasul și ochii erau brusc parcă foarte departe. De fapt, este deja căsătorit.

Figura lui Terry se lumină.

– O, înțeleg! Doar un flirt de vacanță, și încă unul cu un bărbat căsătorit, râse el zeflemitor. Vrei să fiu scurt, draga mea? Toată lumea știe ce sunt flirturile de vacanță, așa că nu trebuie să faci o dramă din asta. Nu e genul de situație pe care cineva să viseze măcar să-l ia în serios.

– Nu înțelegi. Se uită la el cu un calm ciudat. Eu l-am luat în serios.

O privi scrutător, în căutarea unui răspuns. Încet, în tăcere, ochii ei îi dădură răspunsul. Fața lui se schimbă. Se întunecă, apoi se înăspri.

– Doar nu vrei să spui... izbucni el.

Cu o mână, se prinse de masă. Dell nu vorbi, dar, după o clipă, vorbi el, furios:

– Prin urmare, asta ești. Și am crezut că te cunosc. Am fost de fapt logodiți, acum câteva săptămâni. M-ai lăsat să cred că țineai la mine, și apoi te-ai dus direct la un bărbat pe care nu-l cunoșteai, ca o... o...

Se opri, dar Dell putea ghici cu ușurință cuvântul care-i venise pe buze.

Era foarte palidă, pentru izbucnirea lui de furie, dar în inima ei nu-i păsa deloc. Își luă mănușile și mâinile nici măcar nu-i tremurară.

– Nu mai avem să ne spunem nimic, nu-i așa, Terry? spuse ea cu un zâmbet slab. Ți-ai irosit timpul, și chiar un prânz scump, pentru nimic.

El nu vorbi și nici nu se mișcă. Dell se ridică. Se întoarse și el și o lăsă să plece fără să-i mai spună vreun cuvânt.

Păcat, se gândi ea cu o curioasă indiferență, în timp ce se urca în taxi. Ar fi fost foarte ușor să-și țină gura și să accepte cererea lui în căsătorie; și el n-ar fi știut niciodată.

Dacă ar fi rămas cel puțin vreo urmă din vechile ei simțăminte pentru el.

Dar cum poți să accepți dragostea unui bărbat ca Terry când ai cunoscut dragostea unui bărbat ca Marc?

Capitolul 5

O premieră Lovat era întotdeauna un eveniment social și acesta nu făcea excepție de la regulă. Oamenii se întoarseră la Londra din provincie și din străinătate în suficientă măsură pentru a umple teatrul cu o audiență sclipitoare de femei frumoase încărcate cu bijuterii, de bărbați distinși și elegant îmbrăcați. Toată lumea care reprezenta ceva se afla acolo, precum și un număr mare de oameni care nu reprezentau nimic pe plan social.

Brenda și Bill Everard se aflau într-o lojă cu mai mulți prieteni. Veniseră din vacanța lor prelungită cu o zi înainte. Îi făcură veseli cu mâna Dellei, care se afla în loja lui Greg, exact în partea opusă și se pregăteau să savureze spectacolul.

Ultimele fotolii se ocupau și la fel la staluri. Se auzea un foșnet de programe și zvonul conversațiilor. Un sentiment plăcut de anticipare plutea în sală. Brenda începu să cerceteze auditoriul, căutând figuri familiare.

– Au venit și familiile Savary și Durrant, constată ea cu satisfacție. Apoi glasul ei deveni brusc interesat. Bill, vezi ce văd și eu?

– Tu ai binoclu, dar eu nu am, zise Bill placid. Cine?

– Marc Winston! Mai jos, în stal. Îi dădu binoclul. În rândul trei. Abia a venit. Mă întreb dacă Dell știe?

Bill se uită atent.

– E Winston, nu-i nici o îndoială, încuviință el. Mă gândesc că l-a văzut, doar nu e oarbă și, oricum, probabil că știa că vine...

Dell nu știuse. Nici măcar nu visase. Nici acum nu visa, în timp ce vorbea cu o mătușă a lui Lovat care-i atrăsese atenția la staluri.

– Ochii mei nu mai sunt așa de buni ca înainte. Nu e oare ducesa de...

Îndatoritoare, Dell se uită. Și n-o văzu pe văduva plină de bijuterii pe care i-o arătase mătușa lui Lovat, ci pe ultimul om pe care visa să-l vadă. O clipă, crezu că inima i se va opri să mai bată la vederea acelei figuri arogante.

Era singur, îndreptându-se spre un loc. Văzu strălucirea albă a dinților lui când trecu pe lângă genunchii unei doamne, îi văzu mâna întinzându-se după ceva ce putea să cadă din poala acesteia și văzu zâmbetul de recunoștință al bătrânei doamne.

Acum se așezase și începuse să se uite cu atenție în jurul lui. Capul i se întoarse și privirea i se ridică încet spre lojă.

Dell se trase repede înapoi. Continuă să discute cu mătușa lui Greg, inima bătându-i atât de tare încât i se părea că o să răsune în tot teatrul. În sinea ei, îi striga numele:

– Marc... Marc!

Bineînțeles, știuse că era posibil să-l mai vadă într-o zi, gândindu-se că se va sustrage de la o asemenea întâlnire. Dar acum că sosise momentul, îl simțea ca un șoc. Încercă, pentru a se apăra, să se monteze împotriva lui.

Nu trebuia să fi venit aici în seara aceasta! Știuse perfect de bine că ea va fi acolo, cu Greg, ar fi trebuit să stea deoparte!

Deși, dacă se gândea bine, de ce și-ar fi făcut griji din cauza asta? Își clarificase de mult relația în ochii lui – relația era sfârșită și el nici nu se sinchisise să-i

scrie un rând sau măcar să-i telefoneze. Și s-ar fi putut să nu știe că e aici. În fond, era numai secretara lui Greg.

Orchestra termină uvertura. Se auzi un ultim foșnet de programe și apoi se așternu liniștea. Luminile scăzură și cortina se ridică.

Scrisese fiecare rând al piesei, unele dintre ele chiar de mai multe ori. Fusese alături de Greg în timpul repetițiilor generale. Își dădu seama vag că Netta Dupres era o apariție excelentă și realiza o foarte bună interpretare, acordând magie și putere cuvintelor pe care Greg i le pusese în gură. Dar pentru Dell, totul era ca o ceață.

Se uită la creatura expresivă, frumoasă, de pe scenă și o văzu pe Joan Contour cu chipul ei răvășit. Se uită din nou în stal și-l văzu pe Marc stând acolo în lumina obscură, cu ochi ațintiți asupra Nettei Dupres. Prinse strălucirea bijuteriilor, mișcarea unui program care era trecut în altă mână... și totul dispăru; văzu, în schimb, flacăra unei lămpi răsturnate. Simți mâna lui pe brațul ei și degetele ei își amintiră de părul lui umed. Buzele ei își amintiră de gura lui și glasul lui îi răsună din nou în urechi... Ești atât de ușoară, spusese el când o luase în brațe, atât de mică și de fragilă încât te-aș putea frânge într-o mână...

Și deodată, își aminti cu amărăciune de Terry Kendall și cuvântul care fusese pe buzele lui, gata să-l rostească.

Ușa lojei se deschise și Greg Lovat se strecură pe scaunul de lângă ea. Dell tremura, chinuită de durere, fără cea mai mică idee că Greg o supraveghea și-i remarca frământarea.

– S-a întâmplat ceva, Dell? întrebă el punându-i o mână pe braț.

– Nimic, răspunse ea. O cuprinse un val de gratitudine pentru amabilitatea lui. Nici Terry, nici Marc nu fuseseră buni cu ea, nu-i așa? Nici unul dintre ei nu se gândise la ea! Numai la ce voiau de la ea. Treptat, deveni mai calmă și începu să perceapă ce se întâmplă pe scenă.

Când cortina coborî la sfârșitul primului act, era deja evident că spectacolul va avea succes. Cuvinte însuflețite de apreciere se auzeau din audiență, oamenii începuseră să se înghesuie în lojă pentru a prezenta felicitări autorului. O privire rapidă îi arătă Dellei că locul lui Marc era gol și o panică subită îi copleși inima. Dacă era în drum spre lojă, s-o găsească?

Nu putea da ochii cu el! Nu putea! Nu aici, cu toți acești oameni care îi priveau. Nu putea să-l salute cu

răceală și indiferență, ca și când acea noapte de pe Insula Trandafirului n-ar fi existat! Se gândea să plece, cântărind riscurile de a-l întâlni undeva pe coridoare când Greg, inconștient, veni în ajutorul ei, dându-i un bilet.Vrea să-l ducă Nettei?

Recunoscătoare, se duse în culise, căutând cabina vedetei, începând să respire mai liber. Aici, cel puțin, nu era nici un risc să dea de Marc și putea să mai rămână o vreme, după care va înmâna biletul, iar la ridicarea cortinei să se întoarcă în loja lui Greg.

Pasul îi era aproape ușor când văzu că ușa Nettei era deschisă. Cineva tocmai fusese primit înainte ca ea să ajungă acolo.

O văzu pe Netta înaintând cu ochii strălucitori și cu mâinile întinse spre ușă. Văzu spatele bărbatului care se îndrepta spre ea și auzi vocea Nettei ca prin vis:

– Marc, dragul meu, ce drăguț din partea ta! Și ce flori splendide!

Dell rămase încremenită locului. Camerista Nettei îi zâmbi în semn de bun venit:

– O, domnișoară Harding!

Îi deschise ușa mai larg. Și atunci Netta o văzu, iar Marc se întoarse și o văzu la rândul lui.

– Dell, vino înăuntru! o invită Netta cu un râs gutural, încântat. Cum crezi că merge? Puse o mână pe

brațul lui Marc, foarte alb în contrast cu mâna lui bronzată. Aceasta este micuța secretară a lui Greg, Dell, proprietatea lui inestimabilă, o persoană adorabilă, dragul meu!

Dell n-o mai văzuse niciodată atât de încântată de viață. Desigur, spectatorii îi oferiseră o primire minunată, dar era mai mult decât atât. Acea mână posesivă pe brațul lui Marc, privirea ochilor căprui ridicată spre chipul lui...

Și ea care fusese atât de proastă încât să creadă că o va căuta în loja lui Greg!

Urmă o scurtă tăcere. Figura lui Marc era de nepătruns, având aceeași privire întunecată.

– O cunosc pe domnișoara Harding, zise el în cele din urmă.

– Da, cred că ne-am întâlnit. Oare vocea ei era atât de indiferentă cum se străduia s-o facă? Iar figura la fel de liniștită și de nepăsătoare?

Netta se uită rapid de la unul la altul.

– Ce drăguț. Unde?

– Cred că pe Riviera, răspunse Della cu capul sus și bărbia ridicată. Nu stau, domnișoară Dupres, Greg m-a rugat să vă aduc biletul acesta.

Îi puse biletul în mâna cu unghii lungi, lăcuite, schiță un zâmbet scurt de rămas bun și plecă.

Așadar, prezența Nettei în distribuție îl adusese la premieră pe Marc. Și nu putuse aștepta să cadă cortina finală ca s-o vadă.

Joan Contour, care semăna atât de mult cu Netta, o salutase ca pe ultima lui iubită, descriindu-se pe sine, cu un fel de sarcasm, drept penultima. Dell se trezi gândindu-se unde se încadra Netta Dupres pe lista cuceririlor lui Marc Winston.

Nu era genul care putea fi clasificată drept o „iubită", nu de acest monstru înghițitor de bărbați. Nu conta pentru ea nici cât o ceapă degerată faptul că Marc era căsătorit sau nu, dar o dată ce-și va fi înfipt ghearele în el, nu l-ar mai fi lăsat atât de ușor. Marc fusese în stare s-o lase baltă pe ea, chiar și Joan Contour, fără nici o dificultate. Netta era un alt soi de femeie și se putea ca Marc să-și fi întâlnit perechea.

Dell încercă să se convingă că se bucura de acest lucru, că nu era o nenorocire că, în cele din urmă, în mod definitiv și ireversibil, totul se sfârșise între ea și bărbatul căruia îi dăruise inima ei.

Abia a doua zi dimineață, în mijlocul ecourilor entuziaste privind spectacolul, se întâmplă ca Greg să-și piardă brusc preocuparea pentru ceea ce fusese principalul lui interes și s-o întrebe pe neașteptate:

– Nu ai să-mi spui nimic, Dell?

Întrebarea lui o găsi atât de nepregătită încât îi căzu ziarul pe care-l ținea în mână și se bâlbâi:

– Ce... ce să-ți spun?

– Asta nu știu. Ce te frământă?

– Nimic.

– O, ba da, este ceva. Nu încerca să mă minți, Dell. Te cunosc prea bine. Te-ai prefăcut aseară, dar ai fost ca o nălucă. Ori tu erai o nălucă, ori văzuseși o stafie. Nu prea îmi dau seama care dintre situații se potrivește. Cred că ai văzut pe cineva care te temeai că n-ai să-l mai vezi când ai refuzat să vii la petrecere.

– Ți-am spus de ce. Era adevărat. M-a durut capul îngrozitor.

El clătină dincap.

– E adevărat. Ceea ce confirmă teoria mea. De regulă, n-ai dureri de cap. Oricum, nu de genul care să te facă să arăți ca seara trecută și să nu mergi la petrecere.

Se uită neputincioasă la el. Ochii i se îngustaseră și ea nu știa ce să spună în clipa următoare sau cum să-i distragă atenția. O cunoștea prea bine și ochii lui vedeau mult prea multe... Fu o ușurare când telefonul sună tocmai atunci. Întinse o mână și ridică

receptorul, spunând mecanic „Biroul domnului Lovat“, conștientă că ochii lui îi cercetau încă chipul.

Era conștientă că trebuie să fi văzut schimbarea de pe fața ei când spusese „Îmi pare rău, dar ați greșit numărul“. Era sigură că văzuse cum tremura. Puse receptorul jos, evitându-i privirea și se întinse după ziarul pe care-l scăpase mai devreme.

– Cronica asta... începu ea, dar Greg refuză să se lase păcălit.

– Asta, zise el, nu-l va opri să telefoneze din nou, știi?

Poate, se gândi ea, inima bătându-i nebunește, poate că va fi în stare să se lase păgubaș. Ridică ochii și-i întâlni pe ai lui, încercând să arate foarte liniștită.

– Pe cine? întrebă ea, încercând să arate că e într-adevăr uimită.

– Oricine a fost și n-ai vrut să vorbești cu el. N-are rost, Dell! Există un singur lucru care te putea face să arăți ca aseară. Deși faci efortul ăsta să mă păcălești, înțeleg că este vorba de un bărbat. Un bărbat care te-a rănit adânc. Nu era Terry Kendall?

– Nu, zise ea neputincioasă. Greg, nu mă întreba!

– Nu te voi întreba, dacă faci ceva pentru mine. Mâna lui se așeză peste a ei, caldă și reconfortantă. Du-te și ia-ți

șalul și poșeta; mergem într-o plimbare la țară. Vom studia natura și vom găsi un restaurant unde să ne servească șuncă și ouă și o ceașcă de ceai vechi și bun!

Se uită la el cu ochii plini de lacrimi, fără să-și dea seama ce efect aveau asupra lui.

– O, Greg, ești prea bun cu mine...

El zâmbi bucuros.

– Aici te înșeli, fata mea. Îmi trebuie și mie puțin aer proaspăt după toate săptămânile astea. Clocesc o nouă idee și am nevoie de aer proaspăt.

***

„Îmi pare rău, dar ați greșit numărul…“

La celălalt capăt al firului care pentru o clipă îl conectase cu Dell, înainte ca aceasta să întrerupă legătura, Marc Winston se uită la receptorul tăcut din mâna sa și apoi, foarte încet, îl puse la loc în furcă.

După o oră, se afla la fereastra salonului exotic, alb ca laptele, al Nettei Dupres, privind în parc, în timp ce aceasta îi studia spatele cu o expresie enigmatică.

– Așadar, zise ea într-un târziu dorești divorțul, nu-i așa, Marc?

– Da, îl vreau, răspunse el scurt.

Ea se aruncase pe divanul imens, într-o pijama de culoarea jadului. Întinse mâna după o cutiuță de argint și se servi cu o țigară.

– Foarte interesant. Presupun că astfel se explică apariția ta din seara trecută, felicitările tale și toate acele flori. Este o parte din procesul de apropiere interesată de mine.

– Mă rog.

– Nu-i prea flatant, replică ea. Și m-am gândit, de fapt...

El se întoarse, plictisit.

– Nu e nevoie să joci teatru în favoarea mea, Netta. A trebuit să te văd, așa că... ridică din umeri... De fapt, îți urez mult succes în noua piesă a lui Lovat și câteva flori nu strică. Dar știi foarte bine că am terminat-o de ani de zile și nu e cazul să te prefaci că ești surprinsă că vreau să-ți redau libertatea. La urma urmei, aș fi putut să cer divorțul oricând în ultimii opt ani.

Veni și se postă la capătul divanului. Ea se uită la el cu ochi de tigroaică, adormiți și ispititori.

– Au trecut opt ani? Suntem un cuplu foarte vechi, nu? Și destul de subit. De ce acum?

– Există un singur motiv, nu? M-am îndrăgostit. Vreau să-i cer să se mărite cu mine.

– Trebuie să fie căsătorie? Cine e, Marc? Buzele ei schițară un zâmbet batjocoritor. Să nu spui că e micuța Harding! M-am gândit aseară că e ceva între voi, dar n-a părut prea prietenoasă. Ești sigur că vrea să se căsătorească cu tine?

O voce rece, controlată, răsuna înnebunitor în urechile lui Marc: Îmi pare rău, dar ați greșit numărul! Și pentru o clipă, în ochii lui se citi nesiguranța. Știa cine fusese. Răspunse sec:

– Nu, nu sunt sigur deloc. Dar trebuie să fiu liber înainte de a afla...

Nettei îi fluturară genele...

– Asta sună de-a dreptul ca în vremurile apuse, cu totul demodat, zise ea. Să zicem că sunt de acord, pe ce baze propui să acționăm?

El se uită la ea, speranța prinzând viață. Va fi oare rezonabilă?

– Părăsire de domiciliu, nepotrivire de caracter, purtare crudă, orice dorești, sugeră el indiferent. Ce contează?

– Poate că nu contează pentru tine, zise ea, dar nu sunt interesată să-mi câștig libertatea. Și realmente, știi, nu pot să-mi împac conștiința cu așa ceva.

El o privi cu un simțământ de frustrare, simțind că-și pierde speranța. Netta să vorbească despre împăcarea conștiinței!

– Nu pot pretinde că m-ai părăsit, zise ea pe același ton batjocoritor. În primul rând, pentru că nu e flatant pentru mine. În al doilea rând, n-ar fi adevărat, nu-i așa, dragul meu? Am căzut de acord să ne ducem viața în mod separat. Și deși cred că ai putea fi crud dacă ai vrea, n-ai fost niciodată crud cu mine. Ai fost plictisit, dacă e s-o spunem pe șleau. Destul de curios, ești singurul bărbat pe care l-am plictisit vreodată! Desigur, continuă ea, mai există incompatibilitatea. Sau poate asta nu e suficient în țara asta? Nu mă prea pricep la subiectul ăsta – este oribil de demodat din partea mea, nu? Trebuie să luăm în considerare demența. Trebuie să fii puțin nebun dacă ești atât de îmbrobodit de micuța secretată a lui Greg. N-ai vrut să te căsătorești cu nici una din celelalte.

Îl văzu că se îndepărtează din nou spre fereastră și ochii i se îngustară.

– N-au fost altele.

– O, dragul meu! spuse el pe un ton de reproș, doar nu pretinzi că ești un sfânt, nu? Nu este câtuși de puțin stilul tău. În plus, am auzit destule povești.

– Nu-mi pasă câte povești ai auzit. Sunt o mulțime de oameni gata să le lanseze. E adevărat că mi-am cam făcut de cap – așa se întâmplă când ești singur, dar pot să spun că n-am făcut nimănui rău.

Ea își înclină capul.

– Nu sună prea infatuat, prea pedant?

– S-ar putea. Deși n-am fost acuzat de asta înainte. Poți să ai un fel de cod, fără să fii infatuat sau un sfânt. Și cel pe care-l am eu, l-am respectat. Am învățat destule despre femei de la tine, Netta și cele mai multe dintre cele pe care le-am întâlnit erau ahtiate să facă o afacere mai bună decât ce aveau de oferit.

Se gândi la creaturile frumoase care s-au perindat prin viața lui în acei ani de singurătate. Femei frumoase, cu ochii strălucitori, guri dornice și mâini avide, gata să apuce ce le cădea în gheare. Și se gândi la o tânără care dăruise totul fără să se gândească la nici un profit.

– Acum este ceva cu totul deosebit, zise el, revenit lângă ea. Trebuie să mă crezi, Netta.

Ea făcu o grimasă batjocoritoare.

– Deosebit? rânji ea. Ce bărbat nu jură la fel la începutul oricărei noi legături?

– Nu este o legătură. E... glasul lui se opri o clipă și continuă cu convingere: este lucrul cel mai real care mi s-a întâmplat vreodată.

Nu putea să refuze! Doar nu-l voia! Nu putea să facă pe câinele grădinarului, „nici mie, nici ție"!

Ea stinse țigara și se întinse după alta, spunând leneș:

– Ai putea să-mi faci un compliment cel puțin. Sigurul lucru real care ți s-a întâmplat!

Marc se uită la ea.

– Mai degrabă sunt sincer cu tine, zise el cu o blândețe ciudată, fără să se gândească la nechibzuința cuvintelor lui.

Un minut întreg în cameră domni tăcerea, în timp ce el aștepta plin de speranță. Sclipirea de tigroaică se aprinse din nou în ochii ei. Aproape putea să vadă cum își scoate ghearele și inima lui se strânse.

– Nu cred că sunt interesată într-un divorț, zise ea. Dacă ține la căsătorie, mă tem că ai pierdut-o, bietul meu Marc!

Capitolul 6

Vara trecuse, dar vremea continua să fie minunată la sfârșitul lui octombrie. Brenda și Bill aveau o casă splendidă în Surrey, trei conace legate între ele, și Brenda, luând într-o zi prânzul cu Dell în oraș, o invită la ei în weekendul următor.

– Mi-ar face plăcere, zise Dell. Brenda era o persoană atât de drăguță și de amabilă. Niciodată cuvintele „Ți-am spus eu“ nu i se auzeau de pe buze. Niciodată nu se referise la acele zile când se aflau la St. Simon și când o prevenise în zadar pe Dell în privința lui Marc Winston.

Avea atâta dreptate și eu am fost o proastă și o nebună, se gândea Dell cu amărăciune. După ce încercase să ia legătura cu ea, Marc nu mai făcuse nici o încercare în ceea ce o privea. Și aflase, pentru că

lumea teatrală a Londrei este un mediu în care se bârfește și bârfa circulă foarte repede, că Marc se văzuse foarte des cu Netta Dupres.

– Minunat! zise Brenda, l-am invitat și pe Greg și te va aduce cu mașina vineri. Se uită la Dell peste marginea cești de cafea, cercetând-o cu atenție. Cred că este un caz, nu, Dell?

– Cine este un caz?

– Lovat. Sau nu ți-a pătruns în țeasta ta cea mică și tare că este extrem de atent pentru un patron? De ce crezi că te târăște întotdeauna pe unde se duce?

Dell rămase tăcută, conștientă că era ceva în spusele Brendei.

Era adevărat că, din ziua când o dusese să mănânce șuncă cu ouă la umbra unui stejar noduros din Sussex, Greg își făcuse obiceiul s-o ia cu el în cea mai mare parte a timpului. Dar o făcuse atât de discret, într-un mod atât de firesc, încât până în acel moment nu-și dăduse seama cât de mult fuseseră împreună. Cât de multe ore, în afara celor așa-zise de program, le petreceau unul în compania celuilalt.

Spuse, puțin în defensivă:

– Îi place să stea de vorbă cu mine, nu despre mine, despre munca lui, știi...

– Atunci, pentru ce sunt orele de program? Nu discută despre munca lui?

– O face, bineînțeles, dar Greg este un fel de geniu, știi, și geniile sunt ființe temperamentale. Clocotește de idei tot timpul.

– Prostii, zise Brenda sec. L-am auzit de mai multe ori spunând că se mândrește că poate face muncă de rutină la fel de bine ca un agent de schimb, un contabil, sau oricine altcineva. Încerci să-mi spui că nu discutați nimic altceva decât despre munca lui?

– Ei da, nu tocmai, dar... Gândindu-se bine, își dădea seama cât de puțin discuta Greg despre munca lui în afara biroului său.

– M-am gândit eu că așa stau lucrurile, zise Brenda calmă. Trebuie să-ți dai seama de faptul că e îndrăgostit de tine.

– O, nu! protestă repede Dell. Dar roși repede și apoi sângele i se scurse din obraji. Era absurd, era de-a dreptul ridicol, dar Brenda era hotărâtă să insinueze o poveste de dragoste.

– O, da, este îndrăgostit, insistă Brenda. Și dacă mă întrebi pe mine, este un tip de calitate și ai fi nebună să nu pui mâna pe el. Doar nu te gândești la nenorocitul ăla de Marc Winston?

– Nu, zise Dell repede, cu vehemență.

Prea repede și cu prea multă vehemență.

Căci încercase în zadar să și-l scoată din minte și să-l urască... dar știa cu o certitudine stranie că Marc era stăpân și va fi stăpân pe inima ei.

În zilele următoare, se gândi la Greg și la cuvintele Brendei și-și spuse cu convingere că Brenda se înșela.

Sigur, Greg era un drăguț și ea ținea prea mult la el. Manifestase întotdeauna un interes patern, sau mai bine zis de frate mai mare, în ceea ce o privea. Dar nu voia să fie fie îndrăgostit de ea.

Nu voia ca nimeni, niciodată, să fie îndrăgostit de ea, pentru că nu simțea nimic pentru ei.

Cu această conversație în minte, fusese puțin mai atentă cu Greg, dar sentimentul trecu repede. Era pur și simplu același ca întotdeauna, exuberant, vorbăreț, amabil. Nu era nici cea mai mică urmă de altceva, din câte își putea da seama, pentru a justifica sugestia Brendei.

Se urcă în mașină cu el în după-amiaza zilei de vineri, simțindu-se la fel de bine cu el cum se simțise întotdeauna. Lăsându-l să vorbească la nesfârșit și neacordând atenție spuselor lui, se gândea cât de

norocoasă era să meargă cu mașina în Surrey pentru un weekend plăcut, într-o companie atât de agreabilă. Greg râse când mașina se clătină ușor și frână brusc, exclamând:

– Fir-ar să fie!

– E vreun necaz? întrebă ea.

O privi o clipă înainte de a coborî.

– Sufletul meu profetic și mișcarea roților îmi spune că avem o pană de cauciuc.

Și avea dreptate. Stătu un moment uitându-se la volan după care, cu un aer de suferință, își scoase sacoul și-l împături, punându-l pe scaunul șoferului.

– Asta e întotdeauna o treabă murdară, se plânse el. Aș aștepta un suflet caritabil să mă ajute, dar nu cred că apare vreunul. Îmi blestem pasiunea pentru drumurile care nu sunt trecute pe hartă. În viitor, nu mă mai abat de la autostradă. Vino, te rog și dă-mi o mână de ajutor.

Era caracteristic pentru Greg să-i ceară ajutorul. Ca să fie sinceră, nu credea că-i poate fi de prea mult ajutor; doar să stea aproape și să țină piulițele roților sau să-i dea o cheie când avea nevoie. Cu o serie întreagă de blesteme și multe bombăneli, schimbă roata, coborî cricul și puse roata schimbată în portbagaj.

– N-a fost rău, spuse el, pentru cineva care nu este un om de acțiune. Ei, Dell, ce spui?

Se uită la el, constatând că era ciufulit și avea puțină culoare în obraji.

– Foarte bine, fu ea de acord. Dar trebuie să remarci că am fost un tovarăș de nădejde pentru mecanic.

El se uită la ea zâmbindu-i deschis. Apoi, zâmbetul îi pieri și deveni foarte serios.

– Ai fi tovarășă mai bună pentru un dramaturg, zise el. Ce spui despre asta, Dell?

Luată complet prin surprindere, Dell nu putu decât să se uite lung la el.

Prin urmare, Brenda avusese dreptate; Brenda, îi trecu subit prin minte, știa mai bine decât ea ce urma să se întâmple și o prevenise atât de des. Panica pe care o simți i se reflectă în ochi când bângui:

– O, Greg, nu...

Ca și când și-ar fi dat seama ce simțea, recăzu pentru o clipă în obișnuita lui bufonerie.

– Sunt respingător în ochii tăi? Sașiu, cu platfus, cocoșat...

– O, Greg nu face pe prostul... O făcuse să râdă, în ciuda senzației de sufocare pe care o simțea undeva în gât. Fii serios...

– Sunt serios. Aruncă o cheie pe bancheta din spate, îi luă mâinile și, după privirea lui, înțelese că era serios. Dell, a sosit timpul ca cineva să aibă grijă de tine. M-am tot gândit la asta, de câtva timp. Știu că ești o fată atrăgătoare, că aș putea să am grijă de tine, că...

Scrisese sute de scene de dragoste, dar când era vorba de a lui, descoperi că era imposibil să fie elocvent.

– Și că se întâmplă să țin foarte mult la tine...

Culorile nebuloase ale toamnei se estompară în fața ochilor ei și nu făcu nici un efort să-și retragă mâinile. Era atât de blând, atât de bun. Atât de înțelegător. Spuse încet:

– Greg, cred că e ceva ce aș vrea să-ți spun.

El dădu din cap imediat.

– Am sperat că s-ar putea să simți astfel, spuse el. Am așteptat lucrul ăsta câtva timp. Vreau să simți că sunt persoana căreia poți să te destăinui.

Astfel că îi spuse pe scurt tot ce era de spus.

Nu se mai uită la el ci la șoseaua întortocheată, astfel că nu văzu licărirea de durere care apăruse în ochii lui. Când termină de vorbit, oftă.

– Ai avut dreptate în legătură cu telefonul de acum câteva zile. Era Marc pe fir. M-a durut teribil să-l întrerup...

– M-am gândit că era un bărbat, zise Greg liniștit.

– Dar știi, încă îl iubesc. Mă disprețuiesc din cauza asta, pentru că nu mă pot elibera, dar nu pot. Râse scurt. Poate că voi reuși cândva să-mi revin. Până atunci, însă, nu pot să mă căsătoresc cu tine sau cu altcineva, Greg.

– Nu, zise el. Nu, dar pot să sper. Și când îți vei reveni, o să-mi spui, nu?

– Îți voi spune, sigur îți voi spune, zise ea cu convingere, urându-și inima trădătoare care rămânea credincioasă lui Marc. De ce nu-i putea oferi lui Greg iubirea pe care o irosise atât de nebunește pentru Marc?

El o sărută cu multă delicatețe și Dell ar fi vrut să plângă pentru că era atât de bun și de înțelegător, pentru că o iubea atât de mult și pentru că, deși s-ar putea să se elibereze într-o zi de sentimentele față de Marc, știa că nu-l va putea iubi pe Greg la fel de mult.

Greg își îmbrăca sacoul, se așeză din nou la volan și continuară drumul ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ajunseră la casa Brendei puțin mai târziu decât fusese programat.

Brenda avea în mod surprinzător un mesaj pentru Greg.

– Cineva a sunat de la Londra după tine, spuse ea. N-a lăsat nici un nume sau vreun mesaj anume, numai să te rog să suni. Telefonul este în biroul lui Bill, vei găsi numărul scris pe blocnotesul lui.

Greg se uită încruntat la ea.

– Dacă e vipera de Netta Dupres...

Brenda râse.

– Nu era vocea unei femei la telefon, zise ea liniștitor. Greg ridică din umeri și se duse să afle despre ce era vorba.

Brenda o conduse pe Dell la etaj. Avea o curiozitate nestăpânită în privire. Fuseseră atât de puțin împreună în ultimul timp și pe fața Dellei se citea ceva care-i dădea de gândit. Cu multă discreție și cu înțelepciunea sa obișnuită, se abținu să pună întrebări. Dacă era ceva de spus, Dell îi va spune, mai devreme sau mai târziu. Între timp, era bine să nu se amestece. Deși nu exista nici un motiv să nu-i lase o portiță lui Dell, s-o folosească și să se destăinuie.

– Ați călătorit bine? întrebă ea, destul de indiferentă, în timp ce Dell își puse valiza jos în dormitorul frumos pe care i-l destinase. Dell dădu din cap.

– Minunat. Am avut o pană de cauciuc, care ne-a ținut atâta timp, dar în rest totul a fost perfect.

Brenda își ascunse dezamăgirea. Poate, se gândi ea, aș fi mai bine să-i de a lui Greg un imbold, poate că avea nevoie de o încurajare. Oricum, weekendul trebuia să ofere o mulțime de ocazii. Simți o adâncă insatisfacție când Greg reveni de la telefon și spuse că trebuie să se întorcă neîntârziat în Londra.

– Imediat? Ce păcat, Greg! zise ea profund mâhnită, coborând la parter cu Dell.

– Îmi pare rău, își ceru el scuze, dar nimeni nu mă poate ajuta. S-a întâmplat ceva de care trebuie să mă ocup personal și imediat...

– Ce este Greg? Nu vrei să vin și eu? întrebă Dell.

Se uită la ea cu figura lui de clovn și-și puse mâna un moment pe brațul ei.

– Nu, fetițo. E ceva de care trebuie să mă ocup numai eu. O strânse ușor de braț și apoi îi dădu drumul. Stai aici și distrează-te. Încerc să mă întorc la cină dar, dacă nu ajung, dau de veste.

Ridică o mână în semn de rămas bun și plecă spre mașină. Dell îl urmări cu privirea, puțin jenată.

– E ciudat, zise ea încet. Nu e genul lui Greg să fie atât de necomunicativ. Mă întreb cine o fi fost și de ce are nevoie atât de urgent de el.

Breda pufni, iritată.

– Cred că o să aflăm. Între timp, Bill e în grădină. Vrei să te duci să arunci o privire sau dorești mai curând o ceașcă de ceai?

Băură ceaiul, apoi merseră la Bill în grădină, unde acesta începuse să pregătească locul pentru iarnă, folosind foarfecele de flori pentru a tăia trandafirii cu pricepere și entuziasm. Brenda se întoarse apoi în casă, să se ocupe de cină. Dar Dell rămase în grădină, strângând resturile tăiate și făcându-le grămadă pentru a li se da foc.

– O să le ardem mâine, zise Bill mulțumit. Mulțumesc, Dell, ești o femeie foarte harnică!

Nu era rău. Mai devreme îl ajutase pe Greg, acum pe Bill. Dacă cel puțin ar fi putut să-i spună „da“ lui Greg, fără rezerve și îndoieli!

Dar, la urma urmei, de ce să spună „da“?

Greg știa. Îi spusese totul și el înțelesese. Nu era scandalizat, așa cum fusese Terry. Era înțelegător și bun și dacă ar fi spus „da“, nu l-ar fi înșelat, pentru că îi spusese totul. Cu toată comportarea lui aparent prostească, ar fi fost un sprijin de nădejde, pentru restul zilelor ei.

Înainte de cină, luară o băutură în salon, când o mașină trase la scară.

Așadar, Greg se întorsese în cele din urmă, se gândi Dell cu un amestec de plăcere și panică.

Se hotărâse să-i spună, înainte de a se întoarce la Londra că dacă o voia cu adevărat, nu trebuia să aștepte să se vindece de dragostea ei pentru Marc.

În definitiv, îi va fi mai ușor să-l alunge pe Marc din mintea ei cu ajutorul lui Greg, nu?

Brenda, care ajunsese la aceeași concluzie zise veselă:

– Ce minunat! Greg s-a întors, totuși... și se duse la fereastră. Dar vocea ei se schimbă brusc. Nu este Greg. Este altcineva. Nu lipsesc decât o clipă.

Ieși din salon în grabă. Ochii Dellei o urmăriră, puțini curioși. Cineva care nu era bine venit, mai mult ca sigur, se gândi ea și se cufundă mai bine în fotoliu, nesigură dacă era dezamăgită sau ușurată. Apoi, auzi glasul unui bărbat.

– Bună, Brenda. Cred că Dell este aici. Pot s-o văd?

Era Marc.

Dell rămase înlemnită în fotoliu, ascultând. Brenda zise:

– Mă tem că nu poate... A ieșit...

Chiar așa. Tot ce avea de făcut era să stea liniștită acolo și să-l lase să plece. Și când se va anunța logodna ei cu Greg, va ști că totul s-a terminat în ceea ce o privea. Că nu putea s-o mai ia înapoi.

Fără îndoială, se va consola cu Netta Dupres...

Dar, în timp ce se gândea la toate acestea, se ridică în picioare. Inima îi bătea nebunește, însă chipul îi era liniștit și calm.

Nu era o soluție și se ascundă după Greg. Nu și-l va putea scoate niciodată din minte pe Marc fără să-l vadă și să i-o spună în față. Ieși pe hol, unde Brenda îi barase calea lui Marc și spuse cu răceală.

– Am auzit bine, că cineva a întrebat de mine? A, Marc! Marc Winston. Cred că visez!

– Trebuie să vorbesc cu tine, Dell.

În acel moment, Brenda se întoarse și exclamă:

– A, draga mea, nu știam că te-ai întors!

– O, da, am fost în spatele casei câtva timp. Vino, Marc! Nu ai nimic împotrivă, Brenda, nu?

Fermecătoarea doamnă Everard era recunoscută pentru tactul și curtoazia ei. Cu toate acestea, glasul ei era tăios și ostil când zise, cu o ridicare din umeri:

– Ba da, am, dar nu cred că are vreo importanță. Poți să te duci în biroul lui Bill.

Deschise ușa larg și-i conduse la biroul lui Bill. Trânti ușa și apoi se întrebă dacă n-ar fi făcut mai bine s-o fi lăsat deschisă.

Dell se duse și se așeză în fotoliul preferat al lui Bill. Îi zâmbi deschis lui Marc.

– Amabil din partea ta să mă cauți. Cum ai știut că sunt aici? Nu pentru că ar conta, dar știu că ai fi bucuros să-mi urezi noroc...

Știa acum de ce vrusese să-l vadă. Voia să vadă dacă noutățile ei îl vor răni - măcar puțin - așa cum o rănise el. Voia să-i arunce vestea în față și să-i arate că nu mai conta deloc pentru ea.

– Pentru că tocmai m-am logodit. Mă mărit cu Greg Lovat, dramaturgul. Cred că ți-am spus că lucrez pentru el. Desigur, Netta Dupres ne-a făcut cunoștință la premieră, când ținea mâna pe brațul tău și când ai spus că da, o cunoșteai pe domnișoara Harding.

El nu spuse nimic. Stătea numai și se uita la ea; inima Dellei începu să bată mai tare și simți că-i tremură genunchii. De ce nu spunea nimic și apoi să plece?

– Ei bine, nu-mi urezi fericire?

Evident, n-avea intenția. Părea că nu ia în seamă vestea ei, pe care i-o transmisese atât de sfidător. În schimb, puse o întrebare care Dellei i se păru irelevantă:

– Dell, cum crezi că am știut unde să te găsesc?

Ea clipi din ochi, nedumerită:

– Ca să fiu sinceră, nici nu m-am gândit la asta. Are vreo importanță?

El dădu afirmativ din cap.

– Da, cred că da. Și cred că vei fi de acord cu mine când îți voi spune că Lovat m-a trimis.

Îl privi neîncrezătoare. Greg îl trimisese? Greg nu i-ar face așa ceva niciodată!

– Nu te cred, îi spuse ea, conștientă că începuse să tremure. Și cred că ai face bine să pleci acum, dacă nu ai nimic împotrivă. Nu mai am ce să-ți spun... Și nu pot să mai suport să fiu singură cu tine, să te văd privindu-mă astfel, amintindu-mi de tot ce a fost între noi.

Se ridică în picioare, se duse la ușă și o deschise larg. Se uită la el, așteptând să plece din casă și din viața ei pentru totdeauna.

Pentru că aceasta era ultima oară când îl mai vedea, își spuse ea. Dacă nu-l va mai vedea niciodată, s-ar putea să fie capabilă să nu se mai gândească la el. Dar fusese o greșeală să-l vadă acum. În ciuda tuturor lucrurilor, a Joanei Coutour, a Nettei Dupres și a ascunderii căsătoriei lui, era încă îndrăgostită de el. Profund, nebunește. Dar, slavă Domnului și mulțumită lui Greg, el nu va ști niciodată.

Marc înaintă spre ea și Dell, cu inima-i bătându-i puternic la apropierea lui, aștepta să iasă pe ușă și din viața ei. În schimb, el închise ușa, se așeză cu spatele lipit de ea, privind-o cu niște ochi scrutători.

– Am spus să pleci! Dell respira greu și tremura neputincioasă. El clătină încet din cap.

– Îmi pare rău, dar am venit să te văd și am foarte multe lucruri să-ți spun.

– Nu poate fi nimic din ceea ce aș vrea să aud, ripostă ea.

– Poate că nu. Dar o să asculți ce am să-ți spun. Apoi, dacă vrei, am să plec. Dar ai fugit de mine în seara aceea, la teatru. Am încercat să te găsesc după aceea, dar plecaseși. Am încercat să-ți telefonez, dar n-ai vrut să vorbești cu mine. De data asta...

– De data asta, nu trebuie decât să țip și Bill va...

– Va veni în goană să mă arunce afară. Fără îndoială, dar vrei într-adevăr să-l pui pe Bill într-o asemenea situație stânjenitoare? În definitiv, nu cer prea mult, Dell. Zece minute din timpul tău...

Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi Dell își mută privirea. N-avea nici un rost. Nu putea să-i țină piept. Se retrase spre fotoliu și se așeză din nou; trebuia s-o facă, pentru că avea senzația că o să se prăbușească. Își ridică bărbia într-un gest sfidător.

– În ordine, spuse ea. Dar îți pierzi timpul. Înțelegi, știu...

– Că sunt căsătorit? Clătină grav din cap. Da, știu că Joan Contour ți-a spus. Am fost un prost că i-am spus, dar nu mi-a trecut prin minte că îți va comunica și ție, dar trebuia oricum să scap de ea.

– Dar n-aveai de gând să scapi de mine, cel puțin nu încă... Deși nu ți-ai făcut griji când ai descoperit că am plecat, nu?

Își aminti toate acele zile nenorocite când așteptase ca el să-i scrie sau să-i telefoneze...

– Am sunat de la Nisa la tine la hotel și am aflat că plecaseși, iar Brenda a refuzat să-mi dea adresa ta. Biata mea mătușă a mai zăcut aproape încă o săptămână. Nu puteam s-o părăsesc. Am crezut că mi-ai scris și după aceea m-am întors la St. Simon și am văzut-o din nou pe Joan Contour și mi-a spus ce făcuse.

– Spune-mi adevărul, spuse Dell cu amărăciune. Nu negi că ești căsătorit, nu-i așa?

El clătină din cap în semn de negație, și până când văzu această mișcare, Dell nu-și dăduse seama cu câtă încordare sperase ca el să nege acest lucru.

– Nu, răspunse el cu greutate. De fapt, am încercat să-ți spun zile la rând, săptămâni, dar am fost un laș. Mi-era teamă să nu te pierd.

În cameră se lăsă tăcerea. Îi era teamă să n-o piardă. Prin urmare, ținea la ea. Îi păsa, așadar. Dar acum era cu Netta Dupres.

– M-am căsătorit acum opt ani. Eram prea tânăr ca să știu prea multe despre femei și tata mi-a dat mult prea mulți bani. Am trăit împreună exact șase luni și apoi ne-am despărțit. Nici unul dintre noi nu era interesat într-un divorț, dar am decis că mariajul nostru era depășit. Ea avea o carieră de urmat. Eram sigur că nu mai vreau să mă recăsătoresc. Și chiar n-am mai vrut până te-am întâlnit pe tine.

Dar se consolase destul de repede, după ce o pierduse? N-are rost, se gândi ea. M-am întors la Londra înainte ca el să se plictisească de mine, pentru că nu era interesat de mine. Nimic nu s-a schimbat, într-adevăr. El e încă însurat. Și... mai era Greg.

Îi evita privirea și nu putea să vadă chemarea disperată din ochii lui. Dacă Dell ar spune ceva, ceva care să-i dea speranță că mai avea o șansă. Continuă, cu efort:

– Când m-am întors în Anglia, m-am dus s-o văd imediat pe Netta și i-am spus că doresc să-mi recapăt libertatea. Acum, a fost de acord...

– Ce drăguț! spuse Dell politicoasă. Parcă era o păpușă care vorbea, fără să înțeleagă. Apoi, dintr-o dată, genele îi tresăriră și se întoarse brusc spre el.

– Ai spus Netta!

– Da.

– Netta Dupres?

– Da. M-am gândit că n-are rost să vin la tine până nu este de acord cu divorțul, dar acum, ei bine, piesa asta a lui Greg este un succes, este captivată de perspectiva de a merge la New York, și se teme să nu piardă biletul de avion și deplasarea. De aceea, m-a sunat în dimineața asta și mi-a spus că începe procesul de divorț pentru părăsire de domiciliu și am știut că nu mai am timp de pierdut, că trebuia să vin. M-am dus la biroul lui Lovat, dar nu erai acolo și mi-au spus că a plecat în weekend. Am primit numărul de telefon de aici și l-am sunat. Când a aflat ce am de gând, a spus că vine să mă vadă.

Și Greg nu-i spusese o vorbă...

– Am discutat cum stau lucrurile. Și el a spus că este mai bine să vin să te văd. Mi-a dat plicul ăsta pentru tine.

Se uită la plicul care purta numele ei pe el, cu scrisul mărunt, ilizibil, al lui Greg, care spusese că numai ea poate să-l descifreze. Îl deschise și scoase o foaie de hârtie din el.

„Am promis că trimit vorbă dacă nu ajung înapoi la cină. Am descoperit că nu pot, așa stau lucrurile. Dumnezeu să te binecuvânteze, Dell, și să fii foarte fericită. Voi fi nașul primului tău copil, dacă-mi permiți. La o reflecție profundă, se pare că asta este soluția cea mai potrivită.

Al tău, Greg“

Nu știa de ce, dar îi veni să plângă, deși în adâncul inimii știa. Plângea pentru Greg, care o iubea cum puțini bărbați erau în stare să iubească, Greg care se gândise mai întâi la fericirea ei în loc să se gândească la a lui. Timp de o clipă, nu se putu uita la Marc și apoi își dădu seama că stătea în genunchi lângă ea. Marc, arogantul Marc, în genunchi...

– Așa că acum știi totul, spuse el, și cele zece minute ale mele s-au sfârșit. Vrei să mă mai trimiți la plimbare?

Dell nu-și putea găsi cuvintele. El interpretă greșit tăcerea ei și văzu că se schimbă la față.

– E prea târziu, nu? Nu poți să mă ierți? Nu plânge, scumpa mea, voi pleca...

Se întoarse, dar ea îl prinse de mână, cu nerăbdare.

– Nu, îi zise ea. Nu...

Se răsuci să se uite la ea, numai o clipă, apoi o luă în brațe.

– Dumnezeule, zise el, am crezut că te-am pierdut.

O ridică din fotoliu și își aminti brusc de acel moment când erau în cabană pe Insula Trandafirului... vocea lui... „Ești atât de ușoară, atât de mică și de fragilă că te-aș putea frânge într-o mână...“ Acum o frângea din nou în brațe și ea se simțea în rai.

Disperat, Marc îi căută gura și i-o găsi.

– Ești a mea, murmură el, nimeni și nimic din toată lumea nu te va mai putea lua de la mine. Știi asta, nu, Dell? Știi că din primul moment când ne-am întâlnit am simțit că ne aparținem?

Ea se uită în ochii lui, în adâncimile lor ca niște pete cenușii, cu irizații verzui de ape care se închideau asupra ei, înecând-o în elanul pasiunii lui. Îi aparținea. Îi aparținuse de la începutul începuturilor și trebuia să-i aparțină până la sfârșitul timpului.

– Da, răspunse ea ascultătoare, știu!

Era încă în brațele lui când Brenda deschise ușa. Ea își reținuse curiozitatea cu greutate, până nu se mai putuse stăpâni. Se uită la ei și i se tăie respirația.

– O!

Nervozitatea ei era elocventă. Dell se întoarse să se uite la ea și chipul îi radia.

– O să ne căsătorim, la primăvară...

– Adevărat? întrebă slab Brenda. E atât de neașteptat! Nu cred că vreunul din voi vrea să dea vreo explicație?

O făcuseră între ei, bâlbâindu-se puțin, sfioși ca doi copii. Figura severă a Brendei se îmblânzi. Ochii ei se îmbunară când îl privi pe Marc.

– Ei bine, am avertizat-o pe Dell împotriva ta din prima clipă, dar am crezut că nu va ieși bine. Îi zâmbi deschis lui Marc. Presupun că rămâi la cină. Era prevăzut pui fript, dar acum e pui rece sau pui reîncălzit, dar nu cred că vreunuia dintre voi îi va păsa.

Ieși râzând, strigându-l pe Bill. Într-un fel, îi datora totul Brendei și nu va uita niciodată acest lucru.

Și totuși, în secunda următoare uitase de Brenda și de orice era în lume, cu excepția lui Marc. Brațele lui o strânseră din nou cu putere, sărutând-o cu pasiune.

Sfârșit